HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 1/2022 Cena $ 2.50 JANUARY 2022

Naše Paní z Guápula

Obraz Guadalupské Panny Marie na známkách Americké pošty

Předně aby nedošlo k omylu. Nejedná se o Guadalupskou Pannu Marii z Mexika, jak její tajemný obraz známe z tilmy (pláště) indiána svatého Juana Diega, kterému se Matka Boží zjevila v roce 1531, jako žena v požehnaném stavu oděná sluncem s měsícem pod nohama a s pláštěm posetým hvězdami jižní oblohy, ale tentokrát se jedná o Guadalupskou Pannu Marii ze Španělska. Ta je zobrazena jako Madona s dítětem v náručí, nazývaná též „Sedes Sapientiae" – „Trůn Moudrosti," kde Vtělená Moudrost, Syn Boží, trůní v náručí Nebeské Královny.

Ale začněme po pořádku. Španělskou Pannu Marii Guadalupskou musíme hledat v královském klášteře v malé vesnici Guadalupe v dnešní provincii Cáceres v autonomní oblasti Extremadura. Svatyně Panny Marie Guadalupské byla nejdůležitější mariánskou svatyní ve středověkém království Kastilie. Samotná soška je „Černá Madona" z cedrového dřeva vysoká jen něco málo přes dvě stopy, je polychromovaná a od konce 14. století bývá celá oděná do vyšívaných a brokátových rouch „vhodných pro Královnu nebes," takže jsou vidět pouze tváře a ruce matky a dítěte.

Podle staré tradice zhotovil sošku sám evangelista sv. Lukáš a svatému Leonardovi, sevillskému arcibiskupovi, ji daroval papež Řehoř I. (papežem 590–604). Podle místní legendy, když Sevillu v roce 712 dobyli Maurové, skupina kněží uprchla na sever a zakopali sošku v kopcích poblíž řeky Guadalupe v Extremaduře.

Když tudy někdy koncem 13. nebo začátkem 14. století procházel pastevec Gil Cordero z Cáceres a hledal ztracenou krávu, zjevila se mu na břehu řeky Guadalupe Panna Maria a nařídila mu, aby požádal mnichy, aby kopali na místě zjevení. Zde mniši objevili sošku Panny Marie a na tom místě postavili malou kapličku. Od roku 1326 sem začali přicházet poutníci. Když v roce 1340 král Alfonso XI. zvítězil nad Maury v bitvě u Río Salado připisoval to přímluvě Panny

Panna Maria Guadalupská
v Extremaduře ve Španělsku

Marie Guadalupské a nechal zde postavit klášter. Místní svatyně se stala druhým nejvýznamnějším poutním místem Španělska po Santiagu Compostelle, kde je uctíván apoštol svatý Jakub.

Od konce 14. století se sošky Panny Marie Guadalupské šířily po celém Španělsku a následně se měla stát významným symbolem při dobývání a pokřesťanštění Nového světa. Začalo to už tím, když v klášteře v Guadalupe panovníci Isabella I. Kastilská a Ferdinand II. Aragonský podepsali dokumenty, které povolovaly první plavbu Kryštofa Kolumba do „Indie přes Atlantik" v roce 1492. Po svém návratu šel Kolumbus do kláštera poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii za bezpečnou cestu. Úcta Panny Marie Guadalupské se pak rozšířila na mnoha místech Ameriky. Kolumbus po ní dokonce pojmenoval celé území, dnešní francouzskou zámořskou državu Guadeloupe (původně Santa María de Guadalupe de Extremadura). Jen pro zajímavost poznamenejme, že obraz Panny Marie Guadalupské byl namalován i na hlavní plachtě vlajkové lodi křesťanské flotily v bitvě u Lepanta 7. 10. 1571, o které jsme psali v Hlasech národa 11/2021. Papež Pius XI. prohlásil Pannu Marii Guadalupskou za královnu Španělska a 12. října 1928 byla korunována za přítomnosti španělského krále Alfonse XIII. papežským legátem primasem Španělska Pedro Segura y Sáenzem. Klášter Panny Marie Guadalupské byl v roce 1993 prohlášen za světové dědictví UNESCO.

Ekvádor je stát na západním pobřeží Jižní Ameriky, který leží na rovníku a jeho pobřeží je omýváno vodami Tichého oceánu. Jeho sousedy jsou Kolumbie na severu a Peru na jihovýchodě. Hlavním městem Ekvádoru je Quito, které leží v severní části země a je nejvýše položeným hlavním městem na světě (2850 metrů nad mořem). Leží na východním svahu aktivního vulkánu Pichincha (4794 m.n.m.) a rozkládá se v hlubokém údolí. Jedním z okrsků Quita je Guápulo, které bylo založeno Španěly jako nezávislé město. Ekvádor byl dobyt Španěly již roku 1534, a ti si podmanili indiány na 300 let. Roku 1809 vyhlásilo město Quito nezávislost na Španělsku, jako první mezi národy Latinské Ameriky.

Se španělskými dobyvateli se v Ekvádoru začala šířit také katolická víra. Do Ekvádoru se dostal první obraz Panny Marie, který dal sám španělský král Carlos V. (vládl 1519 – 1556) španělským dobyvatelům, aby mohli šířit úctu k Matce Boží v Americe. Do Quita se obraz dostal v roce 1580. Nejprve byl uchováván v katedrále, potom byl přenesen do malé kaple postavené kolem roku 1587 na předměstí Quita v Guápulu, která byla zasvěcená Panně Marii z Guadalupe ve Španělsku. Byla to první ekvádorská mariánská svatyně. Místo nebylo vybráno náhodně, ale proto, že přesně odpovídá poloze kostela Panny Marie v Extremaduře: Uprostřed kopce v blízkosti řeky.

Pokračování na str. 18

Obrázek na titulní straně:
Obraz „Naší Paní z Guápula," z 18. století v Metropolitním muzeu umění v New Yorku, podle kterého byla zhotovena známka Americké pošty v roce 2020.

Pod ochranou Panny Marie do nového roku od narození Krista 2022

Maria je vznešená hvězda vyšlá z Jakuba, její paprsek osvětluje celý vesmír, její záře vysoko svítí na nebi, ba až do podsvětí proniká, ozařuje i zemi, a hřeje více duši než tělo, podporuje ctnosti a ničí neřesti. Ona je ta nejjasnější a nejskvělejší hvězda, zářící ctnostmi a svítící příkladem, a po zásluze byla vyvýšena nad toto velké a rozsáhlé moře.

Každý, kdo víš, že ve vlnobití tohoto světa se spíše zmítáme uprostřed bouří a větrů, než kráčíme po pevné zemi, nespouštěj oči z této zářící hvězdy, nechceš-li, aby tě bouře pohltila.

Opřou-li se do tebe vichry pokušení, narazíš-li na skaliska soužení, k hvězdě se dívej, Marii vzývej!

Jsi-li zmítán vlnami pýchy nebo ctižádosti nebo nactiutrhačstvím nebo žárlivostí, k hvězdě se dívej, Marii vzývej!

Otřásá-li loďkou tvé duše hněv, lakomství nebo svody těla, dívej se na Marii!

Jsi-li poděšený velikostí svých hříchů, zmatený nečistým svědomím, přestrašený hrůzou před soudem a už už tě pohlcuje hlubina zármutku a past zoufalství, mysli na Marii!

V bezpečích, v úzkostech, v pochybnostech na Marii mysli, Marii vzývej!

Stále ji měj na rtech, stále ji měj v srdci. Chceš-li, aby se za tebe přimlouvala buď pamětliv příkladu, který dala svým životem.

Následuješ-li ji, nezbloudíš, prosíš-li ji, neupadneš do zoufalství, myslíš-li na ni, nechybíš, drží-li tě, neklesneš, chrání-li tě, nemusíš se bát, vede-li tě, neunavíš se, je-li k tobě milostivá, dojdeš k cíli.

Sv. Bernard z Clairvaux

Panna Maria Guadalupská z Guápula

Jako ta růžička krásná,
nad hvězdy, nad slunce jasná,
Maria svatá je Panna,
přečistá rodička Pána, požehnaná.

Vládce všech andělských sborů
vtělil se pro spásu tvorů;
světa hřích krví svou obmyl,
temnosti nadvládu zlomil, Pán všech časů.

Zvítězil přeslavně v boji,
vrátil se ve slávu svoji,
aby nám u Otce v ráji
připravil v nebeském kraji věčnou krásu.

Pomoz nám, Pane a Králi,
tobě všech tvorů zní chvály.
Pod prapor svatého kříže
přijmi nás, věčný náš Kníže, Bože spásy.

Ježíši, zrozený z Panny,
otevř nám nebeské brány,
s Marií přej nám tam bývat,
s anděly tvou chválu zpívat věčné časy.

Kancionál č. 803

LITURGICKÁ ČTENÍ

Svátek Křtu Páně - 9. ledna 2022

1. ČTENÍ - Iz 40, 1-5.9-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Těšte, těšte můj národ - praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná: Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa.“ Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni svůj hlas a neboj se; řekni judským městům: „Hle, váš Bůh!“ Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14; 3, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků. Projevila se dobrota Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem; ne snad proto, že my jsme vykonali něco dobrého, ale ze svého milosrdenství nás spasil v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem svatým. Toho na nás vylil v hojnosti skrze našeho spasitele Ježíše Krista, abychom - ospravedlněni jeho milostí - dostali jako dědictví vytoužený věčný život.

EVANGELIUM - Lk 3, 15-16.21-22

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánků. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“ Když se všechen lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe, Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“

2. neděle v mezidobí - 16. ledna 2022

1.ČTENÍ - Iz 62, 1-5

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Kvůli Sionu neumlknu, kvůli Jeruzalému neutichnu, dokud jeho spravedlnost nevzejde jak světlo, dokud se jeho spása nerozhoří jak pochodeň. Tu národy uvidí tvou spravedlnost a všichni králové tvou slávu. Obdaří tě novým jménem, které určí Hospodinova ústa. Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce, královskou čelenkou v dlani svého Boha. Nebudeš se již nazývat „Opuštěná“ a tvá zem „Osamělá“. Tvým jménem bude „Mé zalíbení je v ní“ a jméno tvé země „V manželství daná“, neboť si v tobě zalíbil Hospodin a tvá země dostane muže. Jako se jinoch snoubí s pannou, tak se s tebou zasnoubí tvoji synové. Jako se raduje z nevěsty ženich, tak se tvůj Bůh zaraduje z tebe.

2.ČTENÍ - 1 Kor 12, 4-11

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly. Ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zas tentýž Duch poskytuje poznání, jinému se opět dostává víry od téhož Ducha, jiný zase má od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skutky, jiný promlouvat pod vlivem vnuknutí, jinému zase je dáno, aby dovedl rozeznávat, jakým duchem se co nese, jiný může mluvit rozličnými neznámými jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem bylo řečeno. To všechno působí jeden a týž Duch. On vhodně přiděluje každému zvlášť, jak chce.

EVANGELIUM - Jan 2, 1-12

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno.“ Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Stálo tam šest kamenných džbánů na vodu, určených k očišťování předepsanému u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte džbány vodou!“ Naplnili je až po okraj. A nařídil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby!“ Donesli, a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno - nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří čerpali vodu, to věděli - zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapijí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“ To byl v galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili. Potom se odebral se svou matkou, se svými příbuznými a učedníky do Kafarnaa, ale zdrželi se tam jen několik dní.

3. neděle v mezidobí - 23. ledna 2022

1. ČTENÍ - Neh 8, 2-4a.5-6.8-10

Čtení z knihy Nehemiášovy.

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shromážděné muže i ženy a všechny, kdo byli schopni rozumět. Bylo to prvního dne sedmého měsíce. Četl z něho na prostranství před Vodní bránou od svítání do poledne před muži a ženami a přede všemi, kdo byli schopni rozumět. Všichni poslouchali knihu Zákona s napětím. Ezdráš, znalec Písma, stál na dřevěném výstupku, který pro ten účel zhotovili. Otevřel knihu před očima všeho lidu - stál totiž výše než

všichni lidé - a když ji otevřel, všechen lid povstal. Ezdráš velebil Hospodina, velikého Boha, a všechen lid odpověděl se zdviženýma rukama: „Amen, Amen!“ Vrhli se na kolena a klaněli se Hospodinu až k zemi. Četlo se v knize Božího zákona, předkládali a vykládali ho, a tak pochopili, co se četlo. Místodržitel Nehemiáš a znalec Písma a kněz Ezdráš i levité, kteří poučovali lid, řekli všemu lidu: „Dnešní den je zasvěcen Hospodinu, vašemu Bohu, nebuďte smutní a neplačte!“ Všechen lid totiž plakal, když slyšeli slova Zákona. Ezdráš jim řekl: „Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a posílejte výslužky těm, kteří si nemohli nic připravit, neboť tento den je zasvěcen našemu Pánu. Nebuďte zarmouceni, neboť radost z Hospodina je vaše síla!“

2. ČTENÍ - 1 Kor 12, 12-30

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem. Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha. Kdyby řekla noha: „Nejsem ruka, a proto nepatřím k tělu,“ proto ještě k tělu patří! A kdyby řeklo ucho: „Nejsem oko, a proto k tělu nepatřím,“ proto ještě k tělu patří! Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Kdyby bylo celé tělo jenom sluch, kde by byl čich? Takto však umístil Bůh každý z údů v těle, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo? Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo. Oko tedy nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“, nebo zase hlava nohám: „Nepotřebuji vás!“ Spíše naopak: tělesné údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. A zrovna těm údům, které na těle pokládáme za méně ušlechtilé, právě těm v oblékání projevujeme větší pečlivost a údy, za které se stydíme, tím slušněji se zakrývají, kdežto údy ušlechtilé takové ohledy nepotřebují. Bůh sestavil tělo tak, že se údům podřadnějším věnuje větší pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale aby se údy vzájemně starały jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují. Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd. Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli misionáři, druzí proroky, třetí učiteli. Někteří dále mají moc dělat zázraky, jiní dar uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učiteli? Mají všichni moc dělat zázraky? Mají všichni moc uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umějí všichni ty řeči v neznámém jazyku pronesené vykládat?

EVANGELIUM - Lk 1,1-4: 4.14-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Už mnoho lidí se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně vypíšu, aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen. Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili. Ježíš přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal z Písma. Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a nalezl místo, kde stálo: 'Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.' Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkovi a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

4. neděle v mezidobí - 30. ledna 2022

1.ČTENÍ - Jer 1, 4-5.17-19

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Za krále Jošijáha mě Hospodin oslovil: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil. Přepásej svá bedra, vstaň a mluv k nim vše, co ti přikážu. Nelekej se jich, abych tě nezbavil odvahy před nimi. Já totiž dnes udělám z tebe opevněné město, železný sloup a bronzovou zeď proti celé říši, proti judským králům a jejím knížatům, proti jejím kněžím i lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já budu s tebou - praví Hospodin - abych tě vysvobodil.“

2.ČTENÍ - 1 Kor 12, 31 – 13,13

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu. Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jak znějící kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všecko, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdal všechno co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska všecko omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všecko vydrží. Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všecko naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Když jsem byl dítětem, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mě stal muž, všecko dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně, jak Bůh poznává mne. Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

EVANGELIUM - Lk 4, 21-30

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš promluvil v synagóze: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?“ Řekl jim: „Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau.“ Dále řekl: „Amen. Pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal veliký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagóze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 25. prosince 2021

Politické události

Prezident jmenoval Petra Fialu premiérem

Prezident Miloš Zeman jmenoval v neděli 28. listopadu na zámku v Lánech předsedu ODS Petra Fialu do funkce premiéra. Slavnostní akt se konal sedm týdnů po sněmovních volbách a ovlivnila ho protiepidemická opatření. Prezident byl v té době kvůli nákaze covidem-19 v karanténě.

Hlava státu vystoupila živě v televizi poprvé od říjnové hospitalizace. Kvůli izolaci byl sál rozdělen na dvě části. V jedné se nacházeli Petr Fiala, kancléř Vratislav Mynář, hradní ceremoniář Vladimír Kruliš a novináři. Do druhé, oddělené plexisklem, přivezli zdravotníci na vozíku prezidenta. Tento postup schválila hlavní hygienička Pavla Svrčinová. „Udělám vše pro to, aby to byla vláda změny pro budoucnost, která provede tuto zemi složitou aktuální situací, vyřeší palčivé problémy, které nás dnes sužují, ale která také provede potřebné změny pro dobrou budoucnost našich občanů a jejich dětí," slíbil Fiala po složení slibu. Zeman pak Fialovi popřál, „co je v politice nejdůležitější – úspěch a pocit dobře vykonané práce."

Od pondělí 29. listopadu se prezident postupně setkával s kandidáty na ministry, zval si je podle abecedy, takže první dorazil budoucí ministr pro místní rozvoj a šéf Pirátů Ivan Bartoš. Schůzky byly naplánované až do 13. prosince. Prezident ovšem už dříve prohlásil, že jednoho z nominovaných jmenovat nechce. Jednalo se o adepta na post ministra zahraničí Jana Lipavského za Piráty. Fiala však odmítl nominaci měnit s důvěrou, že rozhovory s kandidáty Zemanovy výhrady rozptýlí.

Andrej Babiš se rozloučil s vládou

Premiér Andrej Babiš v pátek 17. prosince ráno naposledy svolal jednání staré vlády v demisi, aby poděkoval všem ministrům, kteří v ní působili. Poté následovala tisková konference, kde Babiš řekl: „Jaká byla naše vláda, to vyhodnotí historie, skutečně pracovala až do posledního momentu, než nastoupí vláda nová. Nastupujícího předsedu vlády Petra Fialu odpoledne ve Strakově akademii přivítám a předám mu klíče od korunovačních klenotů. Svému nástupci jsem napsal dopis, čímž by chtěl zavést tradici podobně jako u amerických prezidentů."

Babiš dále oznámil, že bude znovu kandidovat na předsedu hnutí ANO. „Určitě máme o čem přemýšlet," řekl s tím, že strana se musí poučit z voleb. Jestli bude kandidovat na prezidenta, se prý uvidí příští rok. Označil za úspěch, že kabinet vydržel celé funkční období. „Myslím, že můžu říct za všechny, že jsme dělali vše pro to, abychom naplnili očekávání voličů." Vzpomínky na vládu chce vydat knižně.

Tiskové konference se kromě Babiše zúčastnila i ministryně financí Alena Schillerová, ministr průmyslu a obchodu a dopravy Karel Havlíček a ministr zdravotnictví Adam Vojtěch. Naopak ministři ČSSD, která ve volbách neuspěla a vypadla z parlamentu, nedorazili.

Bývalý ministr zdravotnictví Vojtěch jako úspěchy resortu, kromě boje s kovidem, jmenoval postup v oblasti elektronizace zdravotnictví nebo v oblasti dostupnosti inovativních léčiv. „Byla to situace, kterou tady nezažila celá jedna generace," řekl o epidemii. Vybudovat systém testů, očkování, trasování a podobně by podle něj normálně trvalo asi deset let, v době krize se tak stalo během necelých dvou let. „Zdá se podle všech informací, že novou dominantní variantou bude omikron. Proto je zjevné, že musíme zlepšit přístup k třetím dávkám," řekl a připomněl, že ukončenou vakcinaci má asi 74 procent dospělé populace. U posilujících dávek to je 27,1 procenta, u lidí starších 65 let dokonce 62,8 procent.

Bývalá ministryně financí Schillerová odmítla, že by dosluhující vláda zadlužila zemi. „Jsme šestá nejméně zadlužená země v Evropské unii. Srovnejte si čísla okolních zemí, V4, Rakouska, Německa," řekla. Připomněla, že Česká republika má nejnižší nezaměstnanost v Evropské unii. „Udrželi jsme pracovní místa, udrželi jsme sociální smír, přestože jsme procházeli bezprecedentní krizí," řekla.

Bývalý ministr průmyslu Havlíček připomněl některé programy, které v době epidemie covidu-19 podporovaly uzavřené provozy, zavedení elektronických dálničních známek, jednotné jízdenky nebo že vloni dosáhl podíl výdajů na výzkum a vývoj na HDP 1,99 %. Dodal, že dnešního dne dopoledne otevře provoz na části dálnice D11.

Šlo o poslední vyjádření menšinového kabinetu hnutí ANO a ČSSD, který vládl asi tři a půl roku a od 11. listopadu byl v demisi.

Česká republika má novou vládu

Prezident Miloš Zeman jmenoval v pátek 17. prosince na zámku v Lánech členy nové vlády premiéra Petra Fialy. Kabinet koalic Spolu (ODS, KDU-ČSL, TOP 09) a Pirátů se STAN vystřídal vládu ANO a ČSSD vedenou premiérem Andrejem Babišem. „Přebíráme odpovědnost," řekl po jmenování Fiala.

„Nejjednodušší by bylo popřát vám jenom úspěch. Ale to není moc konkrétní. Chtěl bych vám proto popřát, aby za vámi něco užitečného zůstalo. Zní to sice samozřejmě, samozřejmé to ale není," řekl po jmenování novým ministrům Zeman.

Uvedl, že politici se rádi chlubí a on není výjimkou. Připomněl úspěchy své vlády z doby, kdy byl sám premiérem. „Před vámi je příležitost vyrovnat se s covidem, vyrovnat se s energetickou krizí a samozřejmě vyrovnat se i s rozpočtem a hospodařením státu. "

Nový předseda vlády Fiala řekl, že jeho kabinet přebírá odpovědnost. Nezačíná podle něj v dobré situaci, řada problémů je v Česku zanedbaná. „Chceme pracovat od prvního okamžiku. Čeká nás spousta práce, chceme ji dělat trochu jinak, než naši předchůdci," uvedl. „Jsem přesvědčen, že nová vláda je tým složený z lidí, kteří mají nadání, mají kompetenci," řekl.

„Víme, že to nebude jednoduché, ale jsem přesvědčen, že to společně zvládneme," dodal.

Zeman jmenoval kabinet v podobě, v jaké mu ho Fiala navrhl před měsícem. Prezident původně oznámil, že odmítá jmenovat ministrem zahraničí Jana Lipavského. Fiala však později po schůzce s hlavou státu oznámil, že výhrady prezidenta k pirátskému kandidátovi sice trvají, Lipavský se ale ministrem stane.

Členové nového kabinetu v Lánech složili slavnostní slib. Při čtení jmen došlo k přeřeknutí právě u Lipavského, kdy hradní kancléř Vratislav Mynář nejprve uvedl, že má magisterský, nikoliv jen bakalářský titul. Právě nedostatečné vzdělání přitom Zeman dříve kritizoval.

Jmenován zatím nebyl Zdeněk Nekula z KDU-ČSL, který je kvůli nákaze covidem-19 v izolaci. Pověření řídit ministerstvo zemědělství dostane dočasně předseda lidovců Marian Jurečka.

Před návratem do Prahy se členové nové vlády zastavili v Lánech u hrobu prvního československého prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka, kde položili věnec a zazpívali státní hymnu. Poté se nová vláda přesunula do pražské Strakovy akademie, kde absolvovala první zasedání. Na místě Fialu přivítal Babiš. Předseda vlády pak v pátek odpoledne a v sobotu uvedl jednotlivé ministry do jejich úřadů.

Nová vláda premiéra Petra Fialy

Nově jmenovanou vládu premiéra Petra Fialy tvoří 2 koalice, 4 vicepremiéři, 5 politických subjektů a 17 členů. Usedli v ní i tři nově ustanovení ministři „bez ministerstev".

Za Občansko-demokratickou stranu ODS je to šest členů, jsou to premiér: Petr Fiala (57), ministr kultury: Martin Baxa (46), ministr spravedlnosti: Pavel Blažek (52), Ministryně obrany: Jana Černochová (48), ministr dopravy: Martin Kupka (46) a ministr financí: Zbyněk Stanjura (57).

Za hnutí Starostové a nezávislí STAN jsou to čtyři členové a to vicepremiér a ministr vnitra: Vít Rakušan (43), ministr pro evropské záležitosti: Mikuláš Bek (57), ministr školství, mládeže a tělovýchovy: Petr Gazdík (47) a ministr průmyslu a obchodu: Jozef Síkela (54).

Za Českou pirátskou stranu jsou to tři členové: vicepremiér a ministr pro místní rozvoj: Ivan Bartoš (41), ministr pro legislativu: Michal Šalomoun (47) a ministr zahraničních věcí: Jan Lipavský (36).

Za lidovce KDU-ČSL jsou to tři členové: vicepremiér a ministr práce a sociálních věcí a dočasně ministr zemědělství: Marian Jurečka (40), ministryně životního prostředí: Anna Hubáčková, senátorka (64) a na jmenování čeká ministr zemědělství: Zdeněk Nekula (51).

Za stranu TOP 09 jsou to dva členové: vicepremiér a ministr zdravotnictví: Vlastimil Válek (61) a ministryně pro vědu, výzkum a inovace: Helena Langšádlová (58).

Zemřel bývalý disident, novinář a politik Petr Uhl, bylo mu 80 let

Ve středu 1. prosince zemřel český novinář, publicista a zastánce lidských práv Petr Uhl. Komunistický režim ho za jeho činnost dvakrát věznil. Signatář Charty 77 získal několik ocenění, včetně medaile Za zásluhy. Rozloučení s jednou z hlavních postav československého disentu rodina naplánovala symbolicky na 10. prosince, na Den lidských práv.

Odsouzení Petra Uhla za podvracení republiky bylo jedním z prvních normalizačních procesů. Ve vězení strávil čtyři roky. Na svobodě byl poté pod neustálým dohledem on i jeho manželka Anna Šabatová. Podruhé šel do vězení v roce 1979, a to spolu s ostatními členy Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Za podporu politických vězňů si odpykal pět let. Po propuštění pracoval jako topič.

„Své věci dělal rozsáhle a poctivě, především Informace o Chartě 77, což byl věstník, ze kterého se stovky lidí dozvídaly, co je v Chartě nového. Spoluzaložil a provozoval Východoevropskou informační agenturu, kde jsme se dovídali, co se děje v Polsku a Maďarsku. Prostě novinář, jak si člověk představuje," vzpomínala na Uhla ve vysílání České televize novinářka a bývalá disidentka Petruška Šustrová. Přestože kladl důraz na přesnost, na prověřování zdrojů a informací, paradoxně právě jako redaktor VIA v listopadu 1989 rozšířil informaci o smrti studenta Martina Šmída při demonstraci na Národní třídě, která se ukázala jako falešná. Za zprávu se později omluvil.

Na začátku devadesátých let vedl Československou tiskovou kancelář. Byl dva roky poslancem za Občanské fórum, za vlády Miloše Zemana se stal zmocněncem pro lidská práva. Ve svých textech podporoval národnostní a sexuální menšiny, otevřeně kritizoval poválečný odsun sudetských Němců i současné odmítání uprchlických kvót. V roce 1998 mu tehdejší prezident Václav Havel udělil medaili Za zásluhy, před třemi lety získal novinářskou cenu Opus Vitae za celoživotní prosazování spravedlnosti, lidských práv a za osobní statečnost. Petr Uhl působil řadu let jako komentátor deníku Právo. V roce 2013 vyšly jeho paměti Dělal jsem, co jsem považoval za správné.

Poslední rozloučení s Petrem Uhlem symbolicky připadlo na 10. prosince na Den lidských práv, která Uhl hájil v dobách komunistického režimu i v polistopadové éře. Obřad se konal ve strašnickém krematoriu, promluvili na něm přátelé a blízcí zesnulého novináře. Dlouholetí přátelé z dob disentu i kolegové z polistopadové éry na Petra Uhla vzpomínali jako na odvážného, čestného a otevřeného muže, energického až pedantského diskutéra, který žil naplno a který byl pro své přesvědčení ochoten vzdát se i vlastní svobody.

Na obřad dorazila například Uhlova dlouholetá přítelkyně, bývalá disidentka Dana Němcová, ombudsman Stanislav Křeček, smuteční věnec zaslal prezident Miloš Zeman, ministerstvo kultury, francouzské a slovenské velvyslanectví, polský Senát a další instituce z Česka i zahraničí.

Během obřadu se na projekční ploše uvnitř obřadní síně i před krematoriem promítaly fotografie z Uhlova soukromého i veřejného života, zazněly písně Edith Piaf a Joan Baezové.

Na Uhla v úvodu zavzpomínal evangelický kněz a

chartista Tomáš Bísek, kterého s Uhlem a jeho rodinou pojilo dlouholeté přátelství. „Pohřbíš mě? Říkej si tam, co chceš, jenom ze mě nedělej křesťana," těmito slovy, který Uhl pronesl ke svému příteli Biskovi, smuteční obřad začal.

Na Uhlovu památku promluvila chartistka a celoživotní přítelkyně rodiny Uhlových Dana Němcová. Hovořila o chuti do života, kterou její přítel oplýval, a také o jeho novinářské cti a odvaze odhalovat pravdu. „Petr byl neúnavný a nedostižný běžec za ideály, které nás spojovaly," řekla Dana Němcová.

Jeho odkaz připomněl také editor knihy složené z Uhlových textů Matěj Metelec. Kniha Za svobodu je třeba neustále bojovat, jež vyšla tento rok, zahrnuje texty Petra Uhla z let 1968-1989.

Na úplný závěr zazněla ve strašnickém krematoriu skladba Óda na radost, kterou k této příležitosti vybrala rodina Petra Uhla. Uhl společně se svojí ženou, pozdější ombudsmankou Annou Šabatovou, patřil k nejvýraznějším postavám československého disentu. Kvůli svému přesvědčení strávil za normalizace devět let ve vězení. S obhajobou lidských práv nepřestal ani po pádu komunismu.

Šmarda novým předsedou ČSSD, chce změny a Josefa Středulu prezidentem

Novým předsedou ČSSD se v pátek 10. prosince na 43. sjezdu stal starosta Nového Města na Moravě Michal Šmarda. Hlasovalo pro něj 130 z 233 delegátů, vyhrál už v prvním kole. Jeho největší konkurentkou byla končící ministryně práce a sociálních věcí Jana Maláčová, která získala pouze 62 hlasů a po porážce na čas politiku opustí. Šmarda si následně na pozice místopředsedů prosadil svoje favority. Po neúspěchu strany ve volbách do Poslanecké sněmovny se na mimořádném sjezdu měnilo celé vedení.

Šmarda hned po zvolení uvedl, že je potřeba spolupráce členů a vnitrostranických změn. „Komunální politika a volby budou naprostým základem naší práce, je to tedy nejaktuálnější úkol," zdůraznil. Na tiskové konferenci později dodal, že ČSSD není v dobré hospodářské situaci a nastínil návrh na tzv. radu starších, která by se skládala z vysoce postavených sociálních demokratů nebo také bývalých členů. Zmínil se také o prezidentské volbě, v níž by rád viděl šéfa odborů Josefa Středulu.

Při dalším hlasování o statutárním místopředsedovi Šmarda řekl, že na tento post chce Igora Bruzla, místostarostu Bohumína, jenž nakonec uspěl. „Zabředli jsme do vlastních osobních půtek a oni (voliči) mají pocit, že nás přestali zajímat," popsal situaci Bruzl. Řadovými místopředsedy se z celkového počtu 17 kandidátů stali hejtman Pardubického kraje Martin Netolický, bývalý ministr zahraničí Tomáš Petříček, lékař Robin Šín, starosta brněnské městské části Líšeň Břetislav Štefan a politoložka Daniela Ostrá.

Obměnou prošla i ústřední kontrolní komise, kde sjezd odvolal dosavadního předsedu Romana Váňu a záhy zvolil Radka Scherfera. Michal Kučián rezignoval na místo ústředního tajemníka ČSSD, jeho nástupce však delegáti nevybrali.

Odpůrci povinného očkování se vydali na protestní pochod Prahou

Hnutí Otevřeme Česko – Chcípl PES uspořádalo v neděli 12. prosince po dvou demonstracích, na Staroměstském náměstí a na Letenské pláni, další akci na protest proti vládním opatřením, zejména proti povinné vakcinaci. Tentokrát účastníci absolvovali pochod z Václavského náměstí k Pražskému hradu.

Akce začala ve dvě hodiny, demonstranti se sešli u pódia před sochou sv. Václava, kde proneslo projev několik řečníků, například představitelé hnutí Jakub Olbert a Jiří Havel. Kromě povinného očkování vybraných profesí také vyjádřili nesouhlas se jmenováním Víta Rakušana (STAN) a Martina Kupky (ODS) do vedení ministerstva vnitra, respektive dopravy. K dispozici byly i stánky s peticemi právě proti očkování a oběma politikům. Na shromáždění dohlížela policie a pravidelně vyzývala k dodržování rozestupů a nošení respirátorů.

Po hodině se dav začal přesouvat na pěší zónu Na Příkopě, přes Revoluční a kolem Rudolfina přes Mánesův most ke Strakově akademii. Dále pokračoval na Hradčanské náměstí, kde pochod skončil u sochy Tomáše Garrigua Masaryka. Průvod opět doprovázela policie, která korigovala dopravu a dohlížela na pořádek.

Účastníci skandovali hesla na adresu končícího ministra zdravotnictví Adama Vojtěcha (za ANO) i premiéra Andreje Babiše (ANO) jako například: Vojtěchu, do lochu nebo Babiše za mříže. Kromě jednoho podezření z poškození automobilu, soustavného nedodržování rozestupů a absence respirátorů policie nezaznamenala žádné porušení zákona.

Ekonomika

Nezaměstnanost klesla na 3,3 %, v následujících měsících se očekává růst

Míra nezaměstnanosti v Česku vykazuje už od letošního března příznivý vývoj. V říjnu klesla na 3,4 % ze zářijových 3,5. Analytici předpokládali stejný rozdíl v porovnání mezi měsíci říjen a listopad. Predikce se naplnily a v listopadu se míra nezaměstnanosti snížila na 3,3 %, což znamená 245 549 uchazečů o zaměstnání.

„Dlouhodobě jsme na špici celé EU a já díky rekordní zaměstnanosti předávám MPSV ve výborném stavu," uvedla 8. prosince na svém twitterovém účtu ministryně práce a sociálních věcí Jana Maláčová (ČSSD). Podle Davida Vagenknechta, analytika Raiffeisenbank, kterého citovaly České noviny, vyplývá z posledního šetření v průmyslu, že „objem nových zakázek i tempo výroby zaznamenaly mírné zlepšení, což se pozitivně projeví v zaměstnanosti ve výrobním sektoru" a postiženým sektorům by měly ulevit vládní programy Antivirus.

Trh práce ovlivňuje především poptávka zaměstnavatelů po technických a dělnických profesích. Podle dřívějších vyjádření úřadu práce je dlouhodobý zájem o kvalifikované řemeslníky. Odborníci ale předpokládají, že nyní nezaměstnanost naopak poroste, a to hlavně z důvodu útlumu sezonních prací, zejména v zemědělství a lesnictví. Nejvyšší podíl obyva-

tel bez práce zaznamenaly v listopadu Moravskoslezský a Ústecký kraj (4,9 %). Následoval Karlovarský kraj. Naopak nejnižší nezaměstnanost zůstává v kraji Pardubickém, kde bylo v tomto měsíci pouze 2,1 % lidí bez pracovního místa.

22. 12. 2021 (střed)

EUR, 1 25,245
Kanada, 1 17,306
USA, 1 22,340

Kultura

Zemřel slavný cestovatel Miroslav Zikmund, bylo mu 102 let

Ve středu 1. prosince večer zemřel legendární český cestovatel Miroslav Zikmund, bylo mu 102 let. Cestovatelská legenda, kterou Václav Havel udělil medaili Za zásluhy a Miloš Zeman dokonce Řád Tomáše Garriguea Masaryka, je spjata se souputníkem Jiřím Hanzelkou. Celoživotní přátelc neodloučilo ani 20 let nemilosti komunistického režimu, rozdělila je až Hanzelkova smrt v roce 2003.

Miroslav Zikmund se narodil 14. února 1919 v Plzni. Na Vysoké obchodní škole se seznámil s Jiřím Hanzelkou. První plány na cestu kolem světa začali spřádat již v roce 1938, válka jim je alc načas odsunula. V připravách na cestu však neustali, učili se jazyky, Zikmund jich nakonec ovládl osm, Hanzelka čtyři. Po válce se jim podařilo přesvědčit ministerské úředníky i vedení automobilky Tatra pro svůj plán, potřebné peníze měla přinést propagace automobilů Tatra a písemné, rozhlasové i filmové reportáže z cesty. Na svou první cestu vyrazili 22. dubna 1947 v osobním voze Tatra 87 z pražské Opletalovy ulice.

Nejprve se ze severu „zakousli“ do afrického kontinentu, z marocké Casablanky pokračovali do Egypta a proti toku Nilu pouští do Súdánu až do skalnaté Etiopie. Autem přejeli celou Núbijskou poušť, což před nimi nikdo nedokázal, a jako první vztyčili československou vlajku na nejvyšší hoře Afriky Kilimandžáru. „Pateho zakoncen africky usek cesty kolem sveta – stop – 37 270 kilometru dvaceti sedmi zememi,“ psali v telegramu do Prahy v červnu 1948 z Kapského Města.

Přes Atlantik se s tatrovkou přeplavili do Jižní Ameriky, kde se podívali vysoko pod zasněžené vrcholky And i mezi lovce lebek v pralesích Ekvádoru. Neznalost místních nepsaných zákonů jim mnohdy připravila nejednu krušnou chvilku, alc přízeň domorodců si nakonec vždy dokázali získat.

Jejich putování „Novým světem“ skončilo v Mexiku na podzim 1950. Hanzelka si zlomil levou ruku v zápěstí a musel odjet domů, ani Zikmund však nemohl v cestě pokračovat. Studená válka vytvořila neprodyšnou železnou oponu a nedovolila československému občanovi, aby vstoupil na půdu Spojených států. Za tři a půl roku projeli 44 zemí, urazili 111 tisíc kilometrů, z toho 61 700 ve svém voze. Pořídili 10 tisíc fotografií a natočili 11 kilometrů filmu.

Na druhou cestu, kterou zahájili 22. dubna 1959, dostali dva lehké náklaďáčky Tatra 805 a vyrazili přes Jugoslávii a Turecko na Blízký východ. Pak putovali do Pákistánu a odtud do Indie. Zdolali například horské cesty Nepálu, prokřižovali ostrov Cejlon a než zavítali na zpáteční cestu přes Sovětský svaz, zvládli i deštěm rozbahněnou Sumatru, Novou Guineu proslulou kanibalismem a lidnaté japonské souostroví. Do Prahy na zaplněné Staroměstské náměstí se vrátili v listopadu 1964.

Ze své druhé cesty museli oželet návštěvu Austrálie, kterou realizoval až v roce 1992 Zikmund, Hanzelka kvůli zdraví už jet nemohl. V 90. letech se Zikmund znovu vypravil mimo jiné i na Sibiř, Srí Lanku, do Izraele, Egypta a Maroka.

Oba cestovatelé získali řadu vyznamenání a dalších poct, vznikly o nich filmy, mimo jiné právě snímek Století Miroslava Zikmunda od cestovatele a dokumentaristy Petra Horkého, který je osobitým pohledem na dějiny dvacátého století Zikmundovýma očima. V roce 1993 dostali Hanzelka se Zikmundem Cenu Egona Erwina Kische a v roce 1999 jim prezident Václav Havel udělil medaili Za zásluhy. V roce 2014 prezident Miloš Zeman vyznamenal Zikmunda Řádem Tomáše Garrigua Masaryka.

Rozloučení s cestovatelem Miroslavem Zikmundem se konalo 11. prosince 2021ve Zlíně v úzkém kruhu rodiny a přátel, jak si sám zesnulý přál. Součástí pietního aktu bylo rozloučení polárníka, cestovatele a spisovatele Petra Horkého. Zazněla píseň Divé husy od Jitky Šuranské, báseň Jana Skácela nazvanou Naděje s bukovými křídly přednesla Markéta Pavlištíková, dcera etnografa Karla Pavlištíka, Zikmundova dlouholetého kamaráda. Píseň Na horách studénky zazpívala Kateřina Pešatová. Dále si smuteční hosté vyslechli slova soudce, divadelníka, spisovatele a Zikmundova přítele Josefa Holcmana, promítal se klip z filmu Století Miroslava Zikmunda s písní Radůzy. Odjezd rakve symbolicky doprovodila argentinská lidová píseň Yerba buena, znělka, která uváděla rozhlasové relace H+Z, a opakovaný zvuk klaksonu Tatry 87. Rakev zdobila vazba z lesních stromů, šípků, šišek a břečťanu a žlutých růží, jako vzpomínka na Mirkovu milovanou zahradu,“ uvedla Macaliková. Na přípravě a organizaci pohřbu se podílela Magdalena Preiningerová z Muzea Jihovýchodní Moravy, která vede archiv Jiřího Hanzelky a Miroslava Zikmunda, a její kolegové, a také zaměstnanci Pohřebnictví Zlín. „Pohřeb byl sice soukromý, nicméně náročný vzhledem k tomu, kolik lidí či organizací zaslalo květiny či věnce. Veškeré smuteční stuhy budou vystaveny ve zlínském muzeu u kondolenční knihy a posléze archivovány,“ uvedla Macalíková. Na jaře by se měli se Zikmundem u jeho hrobu veřejně rozloučit jeho následovníci a fanoušci. Hrob v současné chvíli ještě není dokončený.

Podle: www.idnes.cz
http://carolina.fsv.cuni.cz/

Slavni cestovatelé H+Z Hanzelka a Zikmund

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Kniha emeritního papeže Benedikta XVI.: „Pravá Evropa. Identita a poslání“

Na Papežské univerzitě Santa Croce se 15. prosince konala knižní prezentace svazku Josepha Ratzingera-Benedikta XVI., nazvaného „Pravá Evropa. Identita a poslání“ (La vera Europa. Identità e missione, nakl. Cantagalli). Jedná se o třetí díl z vybraných spisů emeritního papeže, které edičně připravuje Pierluca Azzaro, vydavatel souborného díla Benedikta XVI. v italštině. Úvod ke knize napsal současný papež František. V jeho závěru stojí: Tento svazek, byť jím prosakuje značný realismus, neústí v pesimismus či smutek, naopak: *„Důvod k mé naději,“* píše Benedikt XVI., *„spočívá ve skutečnosti, že touha po Bohu a hledání Boha jsou hluboce vepsány do každé lidské duše a nemohou vymizet. Jistě, po určitý čas lze na Boha zapomenout, odložit jej stranou a zabývat se něčím jiným, ovšem Bůh se nikdy neztratí. Výrok svatého Augustina o tom, že člověk nedosáhne klidu, dokud nenajde Boha, je zkrátka pravdivý. A tento neklid dnes přetrvává. Mám tedy naději, že se člověk stále znovu a také dnes bude vydávat na pouť směřující k tomuto Bohu“*. Benedikt XVI. nám takto odkrývá tajemství své radosti v těchto těžkých dobách a rovněž naznačuje cestu k obrodě Evropské unie.

Svatopetrské náměstí ozářilo světlo a solidarita

V pátek 10. prosince pozdě odpoledne se na Svatopetrském náměstí rozzářil vánoční strom a byl odhalen andský betlém, který papeži věnovala peruánská komunita v Římě.

Majestátní jedle, vysoká osmadvacet metrů, která pamatuje více než jedno století (113 let) pochází z jihotyrolské horské obce Andalo. Její starosta Alberto Perli popsal Vatikánskému rozhlasu projekt solidarity spojený s tímto vánočním stromem a zaměřený na neziskové Sdružení rodičů dětské onkologie (Agop Onlus) se sídlem na římské Klinice Agostino Gemelli v Římě. Děti, které jsou zde hospitalizovány, často přijíždějí do Tridentska do centra protonové terapie, vysvětlil Perli, které jako jedno z mála v Itálii dokáže zajistit speciální péči pro tyto malé pacienty. Ve chvílích volného času hostí rodiny nemocných dětí právě sportovní a rekreační areály v obci Andalo.

Ozdoby vánočního stromu přinášejí poselství solidarity. *„Vatikán nám nabídl možnost navrhnout ozdoby vánočního stromu,“* pokračuje starosta Perli. *„Jedná se o ručně vyráběné průhledné koule s vloženými kousky dřeva z našich alpských lesů a další dřevěné ozdoby. Celkově je jich asi šest set. Vytvořily je ruce dobrovolníků – domácích kutilů a truhlářů, žen v domácnosti, hoteliérů, důchodců i mladých lidí, kteří po večerech neúnavně pracovali podle našeho typického jihotyrolského rčení: „Když odpočíváš, vyřezej něco ze dřeva.“ Doufám, že budou vnímány jako naše poselství pokoje, naděje a důvěry v tomto pandemickém kontextu a také tři roky poté, co vichřice Vaia zpustošila alpské lesy. Některé z těchto dekorací pak budou předány dětským pacientům, které sdružuje zmíněná nezisková organizace, spolu s ručně psanými vzkazy s přáním všeho dobrého od studentů z Andala.“* uzavřel starosta obce, která letos darovala vánoční strom na Svatopetrské náměstí.

Peruánský betlém, který byl odhalen pod vánočním stromem, má připomínat 200. výročí nezávislosti této země, reprodukovat život andských národů a symbolizovat univerzální výzvu ke spáse, neboť Boží Syn se vtělil, aby spasil každého muže a ženu na zemi, ať už mluví jakýmkoli jazykem, žije v jakémkoli národě, a má jakoukoli kulturu nebo národnost.

Sochy Ježíška, Panny Marie, sv. Josefa, mudrců a pastýřů v životní velikosti jsou vyrobeny z keramiky, agáve a sklolaminátu a oblečeny do andských krojů. Ježíšek je zabalen do typické deky, převázané tkaným pásem. Tři králové přivážejí v sedlových brašnách různé andské potraviny a provázejí je lamy nesoucí na zádech peruánskou vlajku. Narození Spasitele oznámuje anděl, hrající na typický dechový nástroj zvaný Wajrapuco. V peruánských jesličkách lze spatřit také sochy různých zvířat, jako jsou alpaky, vikuně, ovce, viskači, plameňáci andští a kondor andský, národní symbol Peru.

V malém měřítku se tak představuje komunita Chopcca se svou kulturou, tradicemi a pracovními nástroji předků, které zemědělci používají k orbě půdy. Chopcca je kečuánsky mluvící komunita, která čítá zhruba 10000 obyvatel. Tato venkovská komunita se nachází východně od města Huancavelica, hlavního města stejnojmenné provincie, v nadmořské výšce 3 680 až 4 500 metrů nad mořem, v oblasti, kterou prochází tzv. Incká stezka.

Jesličky, umístěné v Aule Pavla VI., letos vytvořila skupina mládeže z farnosti sv. Bartoloměje z obce Gallio v padovské diecézi. Mladí lidé se inspirovali venkovskou stájí, v níž je umístěno několik postav v životní velikosti: Svatá rodina, pastýř nesoucí na ramenou beránka, u jehož nohou stojí ovce, žena držící v košíku holubici. Scénu doplňují králíci, slepice a kočka. Uvnitř stáje leží různé nářadí, které kdysi používali lokální zemědělci: pily, hrábě, motyky, ale také dřevěná forma na výrobu domácího másla, nádoby na mléko, demižony na víno a klece na vábení ptáků. Zvenčí přiléhá ke stáji králíkárna z kamenných desek, které dodnes označují hranice mezi obydlími a vyznačují cesty. Kůlna na smrkové dřevo zase uchovává palivo, které se používá do malých kamen umístěných ve stáji.

Plamínek z Betléma je v Česku, skauti jej převzali na hranici s Rakouskem

Plamínek zažehnutý v Betlémě, kde se podle křesťanské tradice narodil Ježíš Kristus, je v České republice. Skauti si pro něj kvůli pandemii koronaviru ale ani tentokrát nejeli do Vídně, ale 12. prosince ráno jej převzali od svých rakouských kolegů přímo na hraničním přechodu Reintal - Břeclav.

„Betlémské světlo je krásná vánoční tradice, které se s oddílem každoročně účastníme, těším se na to moc. Je to pro mne čest, že jsem byla vybrána," řekla přítomným novinářům skautka Amálie Budíková. Zatímco loni se předání uskutečnilo na hraničním přechodu Mikulov-Drasenhofen, a to přímo na hraničním mostě, nyní na přechodu Reintal - Břeclav na parkovišti. Obvykle pro něj ale skauti jezdí vlakem do Vídně.

Na rozvozu plamínku po České republice se nic nemění. S betlémským světlem vyrazili skauti tradičně vlakem nejprve do Brna, kde jej předají diecéznímu biskupovi Vojtěchu Cikrlemu. O následný rozvoz světla se v sobotu 18. prosince postarali skautští kurýři, kteří cestovali vybranými rychlíky i osobními vlaky. Od nich si světlo převzali ve stanicích místní skauti nebo dobrovolníci, kteří pak dál šířili plamínek po Česku i tam, kam koleje nevedou. I letos museli skauti dodržovat platná opatření proti šíření koronaviru.

Tradice betlémského světla, které putuje Evropou, se zrodila v roce 1986 v Rakousku. Cílem je šířit zároveň s plamínkem myšlenku pokoje, přátelství a míru. Betlémské světlo je pro věřící symbolem naděje, světla, jež překonává tmu. V Česku se o jeho šíření starají skauti a skautky už víc než 30 let. Akce stojí na stovkách dobrovolníků, plamínek je tak rovněž symbolem nezištnosti a lidské vzájemnosti.

Novoroční ekumenická slavnost 2022

Na Nový rok 1. ledna 2022 v 18.00 hodin se v kostele Krista Spasitele v Praze-Barrandově uskuteční již tradiční Novoroční ekumenická slavnost za účasti plzeňského biskupa Tomáše Holuba, předsedy Rady České biskupské konference pro ekumenismus, biskupa Slezské církve evangelické Tomáše Tyrlíka, předsedy Ekumenické rady církví a dalších představitelů křesťanských církví u nás. Slavnost bude živě přenášet také ČT2.

Motto, které bude slavnost provázet, je úryvek z Bible: *„Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně! Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky."* (Žalm 133, 1 a 3). Bohoslužbou tedy prochází téma přátelství. A proto se na začátku roku 2022, chceme modlit za to, co naše společnost tolik potřebuje a tím je přátelství bez podmínek.

Slavnost probíhá v kostele Krista Spasitele, jehož zasvěcení pokračuje v odkazu sv. Anežky, která s pomocí svého bratra Václava I. založila první klášter klarisek v Čechách. V areálu tohoto kláštera byl roku 1267 vybudován kostel Krista Spasitele (sv. Salvátora), který se měl stát pohřebištěm Přemyslovců. Barrandovský kostel tak navazuje na původní kostel, který byl vypleněn a zrušen nařízeními za vlády Josefa II.

Charita Olomouc se chystá na tříkrálové koledování v době pandemie

V Charitě Olomouc i v dalších charitách všech českých a moravských diecézí probíhá pečetění tříkrálových pokladniček a příprava sbírkového materiálu na jednu z největších dobrovolnických akcí v České republice. Ačkoliv v roce 2021 v lednu koledníci nemohli vyrazit do ulic, v novém roce 2022 se těší Tříkrálové skupinky na tradiční koledu, pokud to z epidemických důvodů bude možné.

Pracovníci a dobrovolníci chystají informační materiály pro místní asistenty sbírky, připravují křídy, korunky pro koledníky, pečetí se pokladničky. *„Připravujeme se na fyzickou podobu koledy, ale nedokážeme zatím odhadnout, zda vůbec bude možné koledovat. Proto se obracíme na veřejnost a prosíme o možnost umístění kasiček na veřejných místech, jako jsou prodejny, firmy, instituce, ale třeba i pošty, lékárny a jiné provozovny. Prakticky jde o to, že když nemohou koledníci přijít za dárci, mohou přijít dárci za kasičkou,"* sdělila Veronika Velčovská, koordinátorka Tříkrálové sbírky pro město Olomouc. Do minulého ročníku Tříkrálové sbírky se zapojilo na 20 prodejen v centru Olomouce, kasičky do svých pracovišť umístily 4 olomoucké firmy. Předpokládaný počet chystaných tříkrálových kasiček pro nový rok je 300 kusů pro Olomouc a okolí. Uložení pokladniček na veřejně dostupných místech včetně fyzické koledy, o níž bude rozhodnuto až na základě aktuální epidemické situace, proběhne od 1. – 16. ledna 2022. Pomůže i online kasička a dar převodem z bankovního účtu. Pro Tříkrálovou sbírku 2022 je na www.trikralovasbirka.cz připravena online koleda, která poběží od 1. ledna až do 30. dubna 2022.

Tříkrálová sbírka je akce organizovaná Charitou Česká republika a v ní sdruženými lokálními charitami. Akce navazuje na tradici koledování na Tři krále 6. ledna a má charakter celonárodní sbírky, jejímž hlavním účelem je především na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísni a dalším sociálně potřebným skupinám lidí a to zejména v regionech, kde sbírka probíhá. Nejméně desetina výnosu sbírky je každoročně určena také na humanitární pomoc do zahraničí. Na mnoha místech ČR uvozuje tříkrálovou sbírku Tříkrálový průvod, kdy tři králové například vyjíždějí k živému betlému a zní koledy. Tato tradice má původ ve Španělsku, v Česku se rozšířila koncem 20. století. První takováto sbírka v novodobé historii proběhla v roce 2000 na území olomoucké arcidiecéze, iniciátorem sbírky byl moravský metropolita arcibiskup Jan Graubner. Následující rok byla pro velký úspěch zorganizována na celém území České republiky. Od té doby probíhá celostátně každý rok, přičemž nejvíce peněz se zatím vždy vybralo v olomoucké arcidiecézi.

V roce 2020, kdy tříkrálová sbírka probíhala normálně ještě před pandemií se vybralo v pokladničkách koledníků, dále dárcovskými SMS při Tříkrálovém koncertu a s dalšími dary bezmála 134 milionů korun, celkem 133 803 733 Kč. V roce 2021 se přímá koleda nekonala a ze statických kasiček a on line se vybralo jen něco přes milion korun, celkem 1 183 635 Kč. Doufejme, že v novém roce vše bude probíhat již normálně jako dříve.

https://www.cirkev.cz/
Podle zpráv České biskupské konference a Vatican News, česká sekce

Apoštolská cesta papeže Františka na Kypr a do Řecka

Papež František ve dnech 2. – 6. prosince 2021 uskutečnil 35. mezinárodní apoštolskou cestu svého pontifikátu, která jej zavedla na ostrov Kypr a do Řecka. Vyznačovala se dvěma hlavními tématy – jednotou křesťanů a přijetím migrantů.

Ve čtvrtek 2. prosince přiletěl papež v odpoledních hodinách na mezinárodní letiště v Larnace na Kypru, kde jej přivítala předsedkyně tamního parlamentu. Poté se odebral do hlavního města Nikósie.

Mottem první etapy papežské cesty na Kypru bylo: „Utěšuj nás ve víře" – je inspirováno jménem sv. Barnabáše, které znamená „syn útěchy." V tomto duchu také zahájil Svatý otec svůj pozdrav: *„Rád bych vám sdělil svou radost z návštěvy této země, když kráčím jako poutník ve stopách velkého apoštola Barnabáše, syna tohoto lidu."* Na Kypru je církev považována za "apoštolskou církev", protože křesťanská víra zde sahá až ke dvěma apoštolům Pavlovi a Barnabášovi. Posléze se na Kypr dostal i evangelista Marek, Barnabášův příbuzný. Pavel dorazil na ostrov v roce 46 v doprovodu Barnabáše, rodáka z Kypru, který je považován za Pavlova učitele a patrona. Barnabáš nepatřil do úzkého kruhu 12 apoštolů, ale byl horlivým misionářem, v katolické i pravoslavné církvi je považován za svatého a má titul apoštola. Účastnil se také apoštolského sněmu, jak čteme ve Skutcích apoštolů. Spolu s Pavlem byl vyslán k založení prvních církví v Antiochii.

V Nikósii odpoledne na setkání s kněžími, řeholníky, jáhny, katechety, sdruženími a církevními hnutími Kypru v maronitské katedrále Panny Marie Milostivé pronesl papež svůj první projev. Zde se věnoval i ožehavým tématům regionu:*„Dívám se na vás a vidím bohatství vaší rozmanitosti. Zdravím zdejší maronitskou církev, která v průběhu staletí několikrát spočinula na ostrově a často procházela mnoha zkouškami, ale vytrvala ve víře. Když myslím na Libanon, cítím velkou starost o krizi, v níž se nachází, a vnímám utrpení lidí unavených a zkoušených násilím a bolestí. Ve svých modlitbách nesu touhu po míru, která vyvěrá ze srdce této země."* Římským katolíkům při tomto setkání adresoval svůj respekt k jejich toleranci: *„Zdravím také latinskou církev, která je zde přítomna již tisíce let, která postupem času spolu se svými dětmi viděla růst nadšení z víry a která se dnes díky přítomnosti tolika migrujících bratří a sester představuje jako "pestrobarevný" národ, skutečné místo setkávání různých etnických skupin a kultur."*

V podvečer se papež setkal s prezidentem Kypru Nicosem Anastasiadesem a s politickými a občanskými autoritami, diplomatickým sborem a zástupci světa kultury.

Následující den, pátek 3. prosince, zahájil papež zdvořilostní návštěvou Jeho Blaženosti Chrysostoma II., pravoslavného arcibiskupa Kypru, v Arcibiskupském paláci a po ní následovalo setkání se Svatým synodem v pravoslavné katedrále v Nikósii, k němuž František promluvil.

Papež František dostal na památku návštěvy na Kypru ikonu apoštola sv. Barnabáše

Svatý otec pak v 10 hodin dopoledne na stadionu v Nikósii sloužil mši svatou, jíž se účastnilo na 7000 lidí. Zde vyzval k usmíření a překonání nevraživosti a předsudků, které několik století provází rozkol katolické a pravoslavné církve. *„Tváří v tvář naší vlastní vnitřní temnotě a výzvám, které před námi stojí v církvi i ve společnosti, musíme obnovit náš smysl pro bratrství,"* řekl papež. *„Uzdravení přijde, když poneseme naši bolest společně, budeme společně čelit problémům a když budeme jeden druhému naslouchat,"* dodal.

Už ve čtvrtek papež František vyzval rovněž k obnovení rozhovorů mezi kyperskými Řeky a kyperskými Turky o sjednocení ostrova, který je rozdělen od roku 1974. V roce 1983 vznikla na zhruba třetině ostrova Severokyperská turecká republika, kterou uznává jen Turecko. V jižní části ostrova je mezinárodně uznávaná Kyperská republika, která je od roku 2004 členem EU a kterou nyní papež navštívil. O sjednocení Kypru se už léta snaží OSN. Rozhovory ale ztroskotávají na tom, že Turecko a Severní Kypr chtějí vznik dvou samostatných států uznaných mezinárodním společenstvím a Řecko a Kyperská republika prosazují sjednocení do federálního státu.

Vatikán oznámil, že katolická organizace Comunità di Sant'Egidio se postará během několika málo týdnů o přesídlení 12 migrantů do Itálie, výhledově by se měl počet zvýšit na 50. Přesídlení iniciovala hlava katolické církve, podle které Kypr, kam letos dorazilo bezmála 11.000 migrantů, čelí nadměrnému tlaku. Chce tím také vyzvat větší a bohatší státy k solidárnějšímu přístupu. Podobně papež před pěti lety při návštěvě Řecka z ostrova Lesbos odvezl do Říma tři syrské rodiny muslimských uprchlíků, šest dospělých a šest dětí.

Cesta papeže Františka na Kypr skončila v sobotu 4. prosince ráno a on odtud odletěl do Atén.

V sobotu 4. prosince ráno odletěl papež František z Kypru do Řecka. V Aténách po oficiálním přivítání bylo soukromé setkání s prezidentkou Katerinou Sakellaropoulou a s premiérem Kyriakosem Mitsotakisem. Potom papež promluvil k řeckým státním představitelům, vedoucím osobnostem a diplomatickému sboru a vyzval evropské lídry, aby usilovali o novou lidskost, která respektuje život jako právo.

„Bez Atén a bez Řecka by Evropa a svět nebyly tím, čím jsou. Byly by méně moudré, méně šťastné," řekl papež a připomněl dávnou minulost země s Aténami jako kolébkou řecké civilizace. Připomněl, že Řecko by mělo být mostem spojujícím různé národy. V Aténách se zrodil pojem občana a demokracie, která dala vzniknout dnešní Evropské unii a snu o míru a bratrství, který představuje pro tolik národů. Papež pak vybídl ke globálnímu, komunitárnímu pohledu na problematiku migrace a vyzval k věnování pozornosti těm, kteří to nejvíce potřebují, aby tito migranti byli úměrně možnostem každé země přijímáni, chráněni, podporováni a integrováni při plném respektování jejich lidských práv a důstojnosti.

Odpoledne se pak v Aténách konala řada náboženských setkání. Nejprve zdvořilostní návštěva u Jeho Blaženosti Ieronymose II., arcibiskupa aténského a celého Řecka, na pravoslavném arcibiskupství Řecka, poté setkání s dalšími představiteli v trůnním sále arcibiskupství. Pak v katedrále svatého Dionýsia v Aténách promluvil papež k biskupům, kněžím, řeholníkům, seminaristům a katechetům. Františkův den skončil na apoštolské nunciatuře, kde se v soukromí setkal se členy řádu Tovaryšstva Ježíšova.

V neděli ráno 5. prosince papež odletěl z Atén do Mytilény - Lesbosu, kde navštívil „přijímací a identifikační centrum,"zařízení pro migranty. Podle oficiálního programu měl papež projet tábor autem, avšak rozhodl se pro pěší cestu, během níž navzdory obtížné chůzi pozdravil a krátce vyslechl desítky, ne-li stovky obyvatel tohoto tábora. Ve speciálně připraveném stanu pak papeže přivítal převážně africký pěvecký sbor spolu se zástupci migrantů, místního katolického společenství, které čítá asi pět tisíc věřících, a lokálních úřadů. Setkání papež zakončil modlitbou Anděl Páně a pak se vrátil do Atén.

Papež František mezi migranty na ostrově Lesbos

Setkání s mladými ve škole svatého Dionýsia

Papež František pak odpoledne v koncertní síni "Megaron" v Aténách předsedal mši a vybídl řecké katolíky, aby zůstali v naději navzdory „existenciálním pouštím" našich životů, protože Pán je tu vždy, aby zaplnil naši prázdnotu, pokud mu uvolníme místo.

Poslední den pobytu v Řecku, pondělí 6. prosince, se uskutečnily dvě hlavní schůzky před slavnostním rozloučením. Nejprve přijal papež František na nunciatuře návštěvu předsedy parlamentu a pak odjel do školy svatého Dionýsia sester uršulinek v Maroussi. Jeho poslední veřejné vystoupení v Řecku symbolicky patřilo budoucnosti této země, tedy jejím mladým lidem, nejenom rodilým Řekům, ale též potomkům zahraničních přistěhovalců, konkrétně pak zástupcům řecké katolické mládeže ze všech koutů této země a studentům katolické školy sv. Dionýsia na severním předměstí Athén. Tuto instituci původně spravovaly voršilky, působící v Řecku od sedmnáctého století (1670), avšak před několika lety (2017) ji svěřily do výchovné misie školských bratří.

Setkání ve školní tělocvičně uvedl biskup zodpovědný za pastoraci mládeže, který hovořil o nelehkém životě podle víry mladých řeckých katolíků, mnohdy bez opory farního společenství. Navzdory tomu se konají národní setkání mládeže a mladí Řekové se účastní celosvětových Dnů mládeže. Poté zazněla trojice velice hlubokých svědectví, ve kterých se o své prožitky podělili dívka z Filipín, mladá řecká žena z ostrovní diecéze Tinos a dva bratři ze syrského Aleppa, kterým se spolu s rodiči téměř zázrakem podařilo uprchnout před válkou. Na slova těchto mladých lidí reagoval papež František ve své následné promluvě, protkané odkazy na starořeckou filosofii, mytologii a literaturu.

Před polednem se na mezinárodním letišti v Aténách se Svatým otcem rozloučili a on odletěl zpět do Říma.

Podle:
https://www.cirkev.cz/
Vatican News, česká sekce

Výstava Betlémů
Česká misie
Vánoce 2021

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Česká misie Vás zve na

TŘÍKRÁLOVÉ ODPOLEDNE

v Klubu České misie
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v neděli 9. ledna 2022

od 12.00 v poledne oběd
od 2.00 odpoledne program
K poslechu, zpěvu i tanci
zahrají vánoční koledy,
populární melodie a lidové písně

Cimbálová muzika,
skupina Borůvky
a další hosté

Bude připraveno hojné občerstvení.
Vstupné dobrovolné
Informace Mons. Dušan Hladík
Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 – 1050

CZECH CATHOLIC UNION/ CCU LIFE

Fraternal Life Insurance Since 1879
5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127
(216) 341-0444

THE UNITED MORAVIAN SOCIETIES

PRVNÍ

ČESKO-SLOVENSKÝ PLES

SOBOTA 5. ÚNORA 2022

6:30PM - 1:00AM

$100 DAR ZA OSOBU

OPEN BAR | VEČEŘE

ŽIVÁ HUDBA OD HARAFICA & DJ TONY

SCAN TO PURCHASE TICKETS

VSTUPENKY LZE ZAKOUPIT ONLINE NA PLES2022.EVENTBRITE.COM

RSVP DO 5. LEDNA 2022

CRYSTAL GRAND BANQUETS. | 12416 S ARCHER AVE | LEMONT, IL 60439

* VSTUP POUZE VE SPOLEČENSKÉM ODĚVU

Vroucí vzpomínka

S hlubokou bolestí si dne 12. ledna 2022 připomeneme čtrnácté výročí, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek a bratr, pan

Josef Borýsek

Narodil se 5. září 1942 v Horním Němčí na Moravě.
Do USA přicestoval po tragické smrti tatínka
v roce 1952 se svou maminkou Marií Borýskovou
a starším bratrem Zdeňkem a usadili se v Chicagu.
33 roků pracoval v American National Can Corp.
V USA se oženil s manželkou Věrou
a společně vychovali syna Johna.
Po celých 55 let svého pobytu v USA byl činný
v Moravských spolcích a krajanskému životu a
uchování národních tradic věnoval své celoživotní úsilí.
Od roku 1993 byl prezidentem
Ústředny moravských spolků.
Dne 12. ledna 2008 ve věku 65 let
podlehl nenadálé těžké nemoci.
Je pochován na hřbitově
Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Vzpomínkovou mši svatou za něho i
jeho zemřelou matku Marii Borýskovu
budeme obětovat
v neděli 9. ledna 2022 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě s námi.

Věra Borýsková, manželka
syn John Borýsek s manželkou Valerií
a vnuk Williem Joseph
a ostatní příbuzní v USA, Kanadě
a v České republice

Bolestná vzpomínka

Letošního 17. ledna tomu bude devět let, kdy nás navždy opustila naše milovaná manželka, maminka a babička, paní

Marie Peroutka

Narodila se 12. února 1936 v obci Pitín u Uh.Hradiště.
V Brně vystudovala průmyslovou školu stavební a pracovala
v projekčním ústavu, kde poznala svého manžela Miloše.
V roce 1957 uzavřeli sňatek a r. 1965 se jim narodil syn Pavel.
V létě 1968 se kvůli invazi sovětských vojsk do Československa
nevrátili z dovolené ve Vídni, ale odjeli do Chicaga a
zde pak úspěšně pracovala v projekčních ústavech.
V posledních létech statečně bojovala se zákeřnou nemocí,
v níž ji posilovala hluboká víra v Boha - podlehla jí 17. ledna 2013.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat
v kostele České misie v neděli 16. ledna v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si spolu s námi na ni vzpomenete v modlitbě.

Miloš Peroutka, manžel
Pavel Peroutka, syn s rodinou

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2022?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída:
30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD
Kanada na rok letecky:
30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky:
30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD
Šeky pište pouze na: **Czech Mission**
Naše adresa:
Czech Mission
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513
Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Naše Paní z Guápula

Obraz Guadalupské Panny Marie na známkách Americké pošty

Pokračování ze str. 2

První rozšíření kostela Panny Marie Guápulské bylo provedeno v roce 1593 na příkaz biskupa z Quita a měl je na starosti Luis López Solís. Třetí a nejvýznamnější svatyně se začala budovat od roku 1649 podle františkánského architekta Fraye Antonia Rodrígueze a byla dokončena v roce 1696. Má tvar latinského kříže o délce 60 metrů a šířce 27 metrů. V té době kněz José Herrera cestoval po Americe s původním obrazem „Peregriny," darem od císaře a krále Carlose V. a sbíral finanční prostředky na dokončení díla.

Bratři františkáni, kteří velmi uctívali Pannu Marii Gaudalupskou nechali záhy podle původního obrazu od krále Carlose V. dovezeného ze zámoří vyřezat sochu pro budoucí oltář. V roce 1584 ji objednalo bratrstvo obchodníků v Quitu. Sochu Panny Marie Guadalupské vyřezal umělec Diego de Robles a polychromoval ji malíř Luis de Rivera. Protože se podařilo získat dostatek peněz, byly vytvořeny ještě další dvě kopie. Dnes se nacházejí ve svatyni El Quinche a ve svatyni Virgen del Cisne poblíž Loja. Bohužel původní řezba z Guápula byla zničena při požáru v roce 1936, a tak zde dnes můžeme vidět jen její repliku.

Socha Panny Marie Guápulské je jemně vyřezána z cedrového dřeva a je asi 62 cm vysoká. Bývá oděna do širokých brokátových šatů pokrytých drahokamy a vyšívaných zlatými a stříbrnými nitěmi. Z bohatého roucha vystupuje jen mírumilovná tvář Panny, která nese v pravé ruce žezlo a levou drží Božské Dítě, které pravou rukou žehná a v levé drží zlatou kouli korunovanou křížem. Socha stojí na mohutném podstavci a velkém půlměsíci, které jsou vyrobené z čistého stříbra. Těžké císařské koruny na hlavě Panny Marie a Pána Ježíše jsou ze zlata a drahých kamenů a klenoty i bohatý šat ukazují štědrost ekvádorského lidu, který rád vidí svou ochránkyni vždy oděnou do nejlepších skvostů. Ježíšova tvář evokuje rysy dětí míšenců oněch hor a stejné rysy má i Matka, což má naznačit syntézu duší Inků a Španělů. Její

Svatyně Panny Marie Guápulské v Quito v Ekvádoru

Detail sochy Panny Marie Guápulské

jemný nos rámuje jemný oválný obličej s tenkými rty a malými ústy, její šikmé oči a smutný pohled s přivřenými nebo svěšenými víčky jí dodávají jedinečnou sladkost. Někdy bývá místními nazývána „La Pequeñita" – „Panenka" nebo „Regina del Cisne" – „Labutí Královna" Úcta místních obyvatel k Panně Marii je nesmírná a odráží se v hlubokých modlitbách a nádherných písních a v měsíci květnu i o hlavních Mariánských svátcích, jako je narození Panny Marie 8. září nebo Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna se zde konají veliké poutě a nádherná procesí, kterých se účastní statisíce věřících.

Obraz Panny Marie Guápulské na známkách Americké pošty je výřez z obrazu „Our Lady of Guápulo" – „Naše Paní z Guápula," který vytvořil v 18. století neznámý umělec v peruánském Cuzcu, bývalém hlavním městě říše Inků. Historici umění označují umělce této doby jako členy školy Cuzco. V období mezi 16. a 18. stoletím evropští malíři spolupracovali s domorodými umělci v Cuzcu a okolí. Evropané školili místní umělce ve stylech a formách, které ovládaly evropské země

„Our Lady of Guápulo"
Naše Paní z Guápula
Vánoční známka Americké pošty
Rok 2020

na konci renesance a během baroka. Obraz „Naše Paní z Guápula" vznikl jako kopie španělské Panny z Guadalupe, jejíž obraz putoval během poslední čtvrtiny 17. století po Andách v Ekvádoru a Peru, když bratři františkáni sbírali příspěvky na stavbu nové svatyně v Guápulu. Úcta k Panně Marii, u které věřící hledali pomoc a ochranu, vedla k poptávce po lokálně vyráběných kopiích milostného obrazu, jako je tato od malíře z Cuzca. Vánoční známka Panny Marie z Guápula pokračuje v tradici známek „Madonna s dítětem," které tradičně vydává Americká pošta každé dva roky. Tuto známku navrhl umělecký ředitel Greg Breeding podle originálu obrazu, který je vystaven v Metropolitním muzeu umění v New Yorku. Známka byla dána do oběhu 20. Listopadu 2020. Známky jsou vydávány jako známky „Forever," jejichž hodnota se bude vždy rovnat aktuální ceně pošty první třídy za 1 unci. Obrázkové poštovní razítko místa prvního dne vydání, New York City, je k dispozici na adrese usps.com/shopstamps.

Odběratelé Hlasů národa dobře vědí, že vánoční známky s Pannou Marií vylepujeme na zásilky našeho časopisu celoročně. Předchozí známku s Florentinskou Madonou s Dítětem nyní vystřídá ta nová s Pannou Marií Guadalupskou z Guápula. Odběratelům v Americe doporučujeme, aby také na svých poštách žádali a kupovali známky s Pannou Marií a Ježíškem, aby byla po nich stále poptávka a další nové a nové se vydávaly. Dobře víme, že v poslední době z pohlednic, přání, dárkových tašek a dalších předmětů rychle mizí náboženské obrázky, symboly a nápisy a je třeba se o tyto křesťanské symboly, zvláště o ty vánoční hlásit a jejich produkci podporovat.

Mons. Dušan Hladík

Pamětní list s razítkem prvního dne a Vánoční známkou Panny Marie z Guápula

Vánoční známky Americké pošty z předchozích let

Rok 2018

Rok 2016

Rok 2013

Také my jsme měli své maršály a dokonce i jednoho generalissima (1)

Maršál je slovo používané v celé řadě organizací a společenských odvětví. Pravděpodobně nejznámější použití je v ozbrojených silách. V některých státech představuje maršál, nebo také polní maršál, nejvyšší vojenskou hodnost, někdy pouze čestnou. V průběhu několika posledních staletí se titul začal používat na řadě postů a funkcí. Lze ho najít nejen v armádě, ale také např. v politice (kupř. maršálek Sejmu v Polsku). V USA je titul maršála používán u státní policie, naproti tomu v armádě v USA používán není. S hodností maršála je v USA možné srovnávat hodnost pětihvězdičkového a šestihvězdičkového generála. Současná česká armáda žádnou maršálskou hodnost nepoužívá. Podobně tomu bylo i v zaniklém Československu. Přesto do dějin našich národů vešlo několik našich vojáků, kteří tento titul v minulosti získali.

Generalissimus je původně latinský výraz, který označuje vrchního armádního velitele, který je svou hodností vyšší než maršál, polní maršál a další generálské hodnosti v zemích svého užití. Historicky byla tato hodnost udělována důstojníkům stojících v čele vojska nebo všech ozbrojených sil některého státu či národa. Vojenský velitel s hodností generalissimus se obvykle zodpovídal pouze svému panovníkovi. V Osmanské říši se pro vrchního velitele celého vojska používal termín serasker. Další možné užití této hodnosti je pro velitele spojených armád různých států, sjednocených na základě vojenského paktu.

Svobodný pán Linhart Colona z Felsu, na Andělské Hoře a v Bochově byl český šlechtic a vojevůdce pocházející z jihotirolského rodu Colonů z Felsu. Narodil se přibližně roku 1565 v rodině, která byla roku 1572 přijata do české stavovské obce. Vychován byl v luterské víře. V roce 1594 nechal poblíž svého chátrajícího hradu na Andělské Hoře postavit v obci Stružná renesanční zámek. V roce 1605 se stal hejtmanem Žateckého kraje. V letech 1609–1611 se spolu s Jindřichem Matyášem Thurnem dostal do čela královského vojska v Čechách. Na sněmu českých stavů roku 1617 vystupoval jako jeden z mála účastníků sněmu, který byl proti přijetí arcivévody Ferdinanda Štýrského za českého krále. Tímto způsobem u následně zvoleného Ferdinanda II. Štýrského upadl v nemilost.

Roku 1618 byl mezi těmi českými stavy, kteří spolu s Jindřichem Matyášem Thurnem rozhodli o vyhození pražských místodržících z okna Pražského Hradu (byla to tzv. 3. pražská defenestrace, ke které došlo dne 23. 5. 1618). Linhart Colona z Felzu pak náležel mezi přední vůdce vzpoury proti králi Ferdinandu II. Štýrskému. Odbojnými českými stavy byl zvolen nejvyšším generálem, tj. polním maršálem stavovského vojska. Už jako polní maršál vykonal dne 16. 6. 1618 diplomatickou a zdvořilostní návštěvu u saského kurfiřta Jana Jiřího. Ten, s ohledem na císaře Ferdinanda II. Štýrského, nedal českým stavům nic více než mlhavé přísliby podpory.

Na sjezdu českých stavů, který se konal dne 19. 8. 1619, podal pan Linhart Colona z Felsu návrh na zavržení a zapuzení Ferdinanda II. Současně účastníkům sjezdu navrhnul, aby českým králem zvolili saského kurfiřta Jana Jiřího. Patřil tak k několika málo luterským šlechticům, kteří doufali v pomoc Saska. Zvolení mladého Fridricha Falckého českým králem nejenže uznal, ale dal mu na jeho cestě z Horní Falce do Prahy k dispozici svůj zámek ve Stružné. V prohrané bitvě u Sitzendorfu, kterou svedl s císařským generálem Buquoyem dne 13. 4. 1620, byl polní maršál Linhart Colona z Felsu smrtelně raněn. Několik dnů po svém zranění, ve věku 54–55 roků, ve vojenském táboře u Nußbachu zemřel.

Přibližně o 7 měsíců později došlo k bitvě na Bílé hoře u Prahy. Stalo se tak v neděli dne 8. 11. 1620. V bitvě na Bílé hoře vojenská koalice císaře a krále Ferdinanda II. Štýrského přesvědčivě zvítězila. O necelých 5 a půl měsíce později, dne 26. 4. 1621, císařsko-královská hrdelní komise nad zesnulým polním maršálem Linhartem Colonou z Felsu vyřkla odsuzující rozsudek. Za zradu svého císaře a krále byl posmrtně zbaven všeho majetku a jeho památka byla na věčné časy prokleta. Snad proto dnes nemáme ani jeden obraz s jeho tváří.

Všechny politické a vojenské střety v Evropě v letech 1618–1648 patří dnes do kapitoly: „Třicetiletá válka". Na straně Habsburků v té době stál český šlechtic polní maršál a generalissimus Albrecht Václav Eusebius z Valdštejna. Narodil se jako syn zchudlého šlechtice buď 14. nebo 24. září roku 1583 v Heřmanicích u Jaroměře. V časech třicetileté války byl vedle Tserclaese Tillyho nejvyšším velitelem císařských vojsk. Vychován byl ve víře Jednoty bratrské. Po brzké smrti obou jeho rodičů o něho pečoval jeho poručník. Vystudoval latinské gymnázium ve slezském Goldbergu, od roku 1599 studoval na evangelické akademii v Altdorfu, což byla univerzita říšského města Norimberka. Po smrti svého poručníka se vydal na studijní cestu po Evropě. Předpokládá se, že navštívil Nizozemí, Anglii, Francii a Itálii. Na univerzitě v italské Boloni a v Padově studoval matematiku a astronomii. Itálie ho evidentně nadchla, proto později při stavbách svých paláců najímal výhradně italské stavitele a malíře. Na cestách po Evropě získal jazykové znalosti. Hovořil nejen česky a německy, ale také španělsky a italsky. K tomu si osvojil základy latiny a francouzštiny.

Po návratu z Itálie se roku 1604 nechal najmout jako fendrych (praporčík) pro vojenské tažení císaře Rudolfa II. Habsburského proti Turkům a uherským povstalcům Štěpána Bočkaje. Tehdy si vysloužil povýšení do hodnosti hejtma-

na (kapitána). Z uherského tažení si domů přinesl zranění ruky a také „uherskou nemoc“ (syfilis). Zhruba v této době, tj. mezi roky 1602–1606, Albrecht Valdštejn konvertoval ke katolické víře. Od roku 1608 byl hejtmanem ve službách arcivévody Matyáše Habsburského. V roce 1609 se oženil s mladou a bohatou vdovou Lukrecií Nekšovnou z Landeku a usadil se s ní na jejím moravském sídle ve Vsetíně. Už po 5 letech soužití jeho manželka zemřela na nemoc, o které nevíme téměř nic. Jen to, že byla úmorná a trápila ji od mládí.

Roku 1615 Moravská zemská vláda jmenovala Albrechta Valdštejna plukovníkem Moravského stavovského vojska. Jeho povinností bylo v případě potřeby najmout 3 tisíce pěších vojáků a 1 tisíc jezdců. Roku 1617 podpořil armádu arcivévody Ferdinanda Štýrského ve Furlandské válce proti Benátkám. V boji se osvědčil, nabyté zkušenosti využil v pozdější svojí vojenské kariéře. Bitvy na Bílé hoře se osobně neúčastnil, ale Valdštejnův pluk si v ní počínal výtečně. Albrecht z Valdštejna byl pak jmenován císařským komisařem v SZ Čechách.

Dne 9. 6. 1623 se podruhé oženil s Izabelou Kateřinou z Harrachu, mladou dcerou Karla z Harrachu. Ten byl jedním z císařových rádců. Tímto zipůsobem získal potřebné konexe a podporu u císařova dvora. V roce 1625 bylo Valdštejnovo frýdlantské panství povýšeno na knížectví a roku 1627 na vévodství. Jeho území bylo vyňato ze Zemských desek Království českého a stalo se jakýmsi státem ve státě. Albrecht z Valdštejna měl pak právo na svém panství zřídit sídlo biskupa, univerzitu a vlastní sněm. Od roku 1628 měl právo jmenovat šlechtice, povyšovat obce na města a razit svoje vlastní mince.

Roku 1625 se Albrecht z Valdštejna ujal velení císařských vojsk. Byl jmenován generalissimem a sklízel úspěchy ve válce falcké, dánské a švédské. Své tažení koordinoval s velitelem vojsk „Katolické ligy,“ vedené generálem polním maršálem Janem Tserclaesem Tillym. Mezi císařskou armádou a ligistickou armádou však panovala jistá rivalita. Bylo tomu tak především proto, že nejvyšší bavorský velitel vévoda Maxmilián se snažil o upevnění moci Bavorska, a tedy oslabení rakouského císaře. Albrecht z Valdštejna se proti tomu snažil o upevnění moci císaře. Dokonce už tehdy chtěl ze „Svaté říše římské národa německého“ vytvořit dědičnou monarchii. Těchto jeho velkých plánů se v jejich konečných důsledcích zaleknul i sám císař.

Polní maršál a generalissimus
Albrecht Václav Eusebius z Valdštejna
(* 14. nebo 24. 9. 1583 v Heřmanicích,
† 25. 2. 1634 v Chebu)

Valdštejnova armáda byla tvořena nejprve 30 tisíci muži, postupně však narůstala až na 100 tisíc mužů. Prezident císařské rady Rombald Collalto s ním, jako poradce, vytáhl do boje, avšak po půl roce se kvůli neshodám vrátil do Vídně. Tam svému panovníkovi na Valdštejna žaloval.

Největším Valdštejnovým protivníkem na bitevním poli byl dánský král Kristián IV., čelní představitel „Haagské koalice“ protestantů. Ta v průběhu asi 2 let zcela ovládla celé severní Německo a budila u protestantského obyvatelstva velké nadšení. Roku 1626 Valdštejn porazil v bitvě u Desavy vojsko velitele armády „Haagské koalice“ pro střední Evropu Petra Arnošta II. z Mansfeldu a vytlačil je ze Slezska. O rok později obsadil Pomořanské vévodství a získal tak přístup k Baltickému moři. Kontrolní heslo a bojové zvolání vojáků katolického císařského vojska tehdy znělo: „Jezus, Maria!“ Prostí lidé evropských národů ve vypjatých situacích svého života spojení těchto dvou uctívaných jmen používají dodnes. A nejsou to jenom katolíci!

Téhož roku 1627 obdržel Valdštejn „Řád zlatého rouna“, kterým se mohly chlubit jenom evropské elity. Roku 1628 porazil dánská vojska v bitvě u Wolgastu a definitivně tak ukončil dánskou účast ve třicetileté válce. Válečný spojenec Rakouska bavorský vévoda Maxmilián pak od jara 1629 kritizoval císaře Ferdinanda II. Štýrského za jeho přílišnou toleranci k Valdštejnovu válečnému tažení, které prý bylo spojeno s neobvykle velkým rabováním. A protože císař potřeboval potvrdit volbu svého syna Ferdinanda římským králem, obětoval Valdštejna: v září roku 1630 na říšském sněmu v bavorském Řezně odvolal Valdštejna z postu nejvyššího velitele císařské armády. Oficiálním důvodem odvolání byla údajná Valdštejnova nerozhodnost v bojích s vojsky dánského krále.

Situace císařské armády se pak valem zhoršovala. Švédský král Gustav II. Adolf přeplavil svou armádu do severního Německa a postupoval dále. Jako svého spojence získal saského kurfiřta Jana Jiřího. V bitvě u Breitenfeldu dne 17. 9. 1631 rozdrtil císařské vojsko vedené generálem polním maršálem Tillym. V listopadu 1631 dobyli Sasové Prahu, ale už o měsíc později Albrecht z Valdštejna přijal císařovu nabídku stát se znovu generalissimem císařské armády. Během několika měsíců vybudoval 40 tisícovou armádu a v květnu roku 1632 postupně osvobodil zemi Čechy. Na začátku srpna 1632 se Valdštejnovi podařilo zvítězit v bitvě u Fürthu. Dne 16. 11. 1632 pak proběhla bitva u Lützenu. Ta skončila nerozhodným výsledkem, ale v bitvě padl švédský král Gustav II. Adolf. Švédská armáda byla tehdy značně demoralizována. Valdštejnova moc, vojenská sláva a osobní bohatství byly tak veliké, že se ho protihabsburská koalice snažila získat na svoji stranu. Za spojenectví mu tehdy vyslanci Francie a Švédska nabízeli český královský trůn. Valdštejn krátce zaváhal, ale pak tuto lákavou nabídku rázně odmítnul. Léto roku 1633 patřilo Valdštejnovu osvobozování Slezska.

Zavraždění polního maršála generalissima Albrechta Václava Eusebia z Valdštejna

Krize započala vpádem výmarského vévody Bernarda do Bavorska. Město Řezno podlehlo dne 14. 11. 1633 a nic pak Švédům nebránilo, aby vpadli do Rakouska. Valdštejnovi bylo nařízeno, aby se svou armádou, hned po splnění úkolů ve Slezsku, vytáhl do Bavorska. Valdštejn se však v Plzni rozhodl jinak. Kvůli blížící se zimě svojí armádě nařídil, aby se ubytovala. To bylo císařskou vojenskou radou ve Vídni pochopeno jako váhání a zrada vůči císaři. Valdštejnovi nepřátelé, jichž bylo u dvora více než dost, neustále císaři posílali stížnosti a anonymní memoranda, žádající Valdštejnovo sesazení. Jeho zdravotní stav byl však velmi vážný - trpěl velkými bolestmi. Zpovědníku císařovy manželky Eleonory, kapucínu Diego Quirogovi, se Valdštejn v Plzni svěřil, že kdyby se nebál pekla a čertů, že by si vzal ten nejsilnější jed, aby se svého utrpení konečně zbavil.

Na konci svého mimořádně úspěšného vojenského života byl Albrecht z Valdštejna s tichým souhlasem rakouského císaře a českého krále Ferdinanda II. Štýrského zavražděn. To proto, že vysocí důstojníci a císařští rádci nařkli Valdštejna ze spolupráce s nepřítelem. Přímé důkazy o tom neexistovaly, ani dnes je nemáme. Víme však, že po nákaze „uherskou nemocí" (syfilitidou) trpěl poruchami osobnosti, demencí a progresivní paralýzou. Přibližně roku 1630 se už nacházel ve 3., tj. posledním stadiu syfilitidy. Ke konci svého života důrazně prosazoval svoje mnohdy naprosto nesmyslná rozhodnutí, nebyl schopen souvislého uvažování, bezdůvodně a velmi radikálně měnil svoje rozkazy, atp.

Důkazy o Valdštejnově zradě tehdy zcela chyběly a chybí dodnes. Přesto byl maršál Valdštejn císařským dekretem ze dne 24. 1. 1634 zbaven vrchního velení císařského vojska. Týmž dekretem byli všichni příslušníci téhož vojska zbaveni povinnosti zachovávat Valdštejnovi věrnost. Zavražděn byl o měsíc později skupinou jeho vlastních důstojníků. K zavraždění maršála Albrechta z Valdštejna došlo dne 25. 2. 1634, někdy mezi 10. a 11. hodinou večerní. Tehdy se ukládal ke spánku v Pachelbelově purkrabském domě, který stál na náměstí města Cheb. Valdštejn byl probodnut asi 2 metry dlouhou partyzánou (podle některých autorů vzhledově podobným spontonem). Vrahem byl setník irského původu Walter Deveroux. Vražednou zbraň prý vytrhl z rukou Valdštejnova osobního strážce. Než Albrecht Valdštejn omdlel a následně zemřel, stačil prý vyslovit latinské slovo pax (česky: mír).

Pro maršála Albrechta z Valdštejna byla smrt vysvobozením z krutých bolestí. Ty ho ke konci života poutaly na lůžko a znemožňovaly mu řádně vykonávat jeho náročnou velitelskou funkci. Tělesné pozůstatky polního maršála generalissima Albrechta Václava Eusebia z Valdštejna byly zprvu pohřbeny ve městě Stříbro, ležícím 27 km západně od Plzně. Od roku 1785 jsou uloženy v kostele sv. Anny v Mnichově Hradišti v Čechách. (Pokračování příště)

Z dostupných materiálů připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika.

BŮH A SVĚT

Myšlenky na měsíc – Joseph Ratzinger

1. Bůh tu není jako četník nebo soudce, aby nám dával tresty nebo pokuty. Ale v zrcadle víry a úkolu, které mám, musím každý den přemýšlet o tom, co je v pořádku a kdy něco nehrálo.

2. Boží řeč je tichá. Ale dává nám mnohé pokyny. Právě zpětně lze poznat, že Bůh námi pohnul skrze přátele, knihu nebo i prostřednictvím domnělého neúspěchu, či dokonce nehody.

3. V noci, když člověk nemůže najít klid, bych doporučil růženec. Když se člověk znovu a znovu přidržuje jeho slov, zbavuje se postupně myšlenek, které ho souží.

4. Problémy nás mají vychovávat, abychom je uměli zpracovávat. Zatvrdit se, stát se nepřístupným, by znamenalo ztrácet lidskost a schopnost cítit – i vůči ostatním.

5. Podíváme-li se na Krista, on je ten, který soucítí, a tím je pro nás vzácný. Soucítění, zranitelnost, patří ke křesťanovi. Člověk se učí přijímat rány, žít i se zraněními a nacházet v tom nakonec hlubší uzdravování.

6. Víru nemáme nikdy hotovou. Víru je třeba žít znovu a znovu v utrpení, stejně jako ve velkých radostech, které nám Bůh dává. Nikdy to není něco, co si mohu uložit jako minci.

7. Bůh mě miloval nejprve, dříve, než jsem dokázal milovat já. Jen proto, že mě už znal a miloval, jsem vůbec byl stvořen.

8. Co je důležité pro každého člověka, co jeho životu teprve dodává význam, je vědomí, že je milován.

9. Víra je cesta. Dokud žijeme, jsme na cestě, a ta je také opětovně ohrožována a pokoušena.

10. Kristus neřekl: já jsem zvyk, nýbrž pravda. Kristus nestvrzuje zvyk, naopak vede nás pryč od navyklého. Chce, abychom vyrazili na cestu, vyzývá nás k hledání toho, co je pravé.

11. Církev může udávat velké, základní obrysy lidského života, říkat, kam určitě nesmím jít, nechci-li padnout. Zůstává úkolem jednotlivce, aby rozpoznal a vyčerpal různorodé možnosti své cesty.

12. Akt víry neznamená namlouvat si nějakou ideu nebo připisovat víře moc. Akt víry spočívá v důvěře, že Bůh je tady, že se mu mohu vydat do rukou. A pak ustoupí i hora.

13. Musím začít tím, že se neohlížím na sebe, nýbrž se ptám, co chce Bůh. Musím začít tím, že se učím lásce.

14. Milosrdný Bůh z nás nesnímá odpovědnost, nýbrž nás odpovědnosti učí. Vede nás k tomu, abychom z toho, co je nám dáno, žili odpovědně a abychom jednoho dne před ním mohli obstát.

15. Bůh nám dává, co je pro nás nejlepší – i když my to předem nedokážeme rozeznat. Za nejlepší pro sebe často považujeme pravý opak toho, co od Boha dostáváme.

16. Jestliže hledám rychlé štěstí, pak moje víra nebude mít na růžích ustláno. Jeden z důvodů dnešní krize víry je asi právě ten, že požitek a štěstí si chceme odnášet hned, že nechceme riskovat dobrodružství, které trvá celý život.

17. Boží vůle není vůči mně vnější, cizí, je naopak mým základem. A v experimentu života lze opravdu rozpoznávat jak žít správně. Život se pak nestává pohodlným, ale správným.

18. Svědomí a jeho funkce je samozřejmě něčím živým. Může v člověku vadnout nebo zrát.

19. Bůh má všechny podstatné rysy, které připisujeme osobě, totiž vědomí, poznání a lásku. Je tak někým, kdo může hovořit a naslouchat. To je na Bohu to zásadní.

20. Skutečný Bůh je něčím víc. Není pouhou přírodou, ale tím, co ji předchází a co ji nese. On je bytost, která umí myslet, hovořit, milovat a slyšet.

21. Bůh musí dělat to, co my obrazně nazýváme „Božím hněvem“, tj. musí nám klást odpor tam, kde od sebe odpadáme a kde jsme ohroženi.

22. Boha mohu hledat jen tak, že odložím dominantní pozici. Místo ní v sobě musím rozvíjet ochotu, otevření se hledání. Musím být schopen pokory a čekání – a nechat jej, aby se ukázal tak, jak chce on, a nikoli jak chci já.

23. Člověk je povolán k tomu nejvyššímu, ale jeho svoboda mu může být velký ohrožením vzhledem k pokušení obrátit svoji velikost proti Bohu a postavit se mu naroveň.

24. Bibli jakožto Božímu slovu můžu porozumět jen tak, že ji budu číst jako jednotu, v souvislostech celku, a nikoli doslovně nebo po větách.

25. K učení se lásce patří i to, že se člověk učí uvolňovat a překonávat své ego, že se učí darovat se, a to i tam, kde za to nic nedostává.

26. Je důležité rozpoznat, že pravá láska v sobě nese i velkou vážnost. Chce pro druhého opravdové dobro, a proto má odvahu postavit se na odpor tam, kde druhý toto dobro nevidí a kde se slepě žene do neštěstí.

27. Já nemohu být k druhému dobrý jinak, než tak, že se nechám vést tím, co opravdu je dobro, a že se svému bližnímu snažím pomoci k tomu, aby se on sám stával dobrým.

28. Člověk je milující právě tehdy, když se nestará jenom o své vlastní záležitosti, ale když se pokouší dávat a vidět právě ty, pro které nikdo nemá dobré slovo, protože se zdají nesympatičtí.

29. Kristus ztělesňuje velikou a čistou Boží dobrotu. Nechce nám něco ztěžovat, přichází naopak, aby to nesl s námi.

30. Správně se společně modlit a slavit eucharistii znamená, že se stávám slyšícím, přijímajícím a že se ve mně takříkajíc uvolňuje závora na dveřích, jimiž může vstoupit Kristus.

31. Jedna stará katolická moudrost říká: Jakou má člověk neděli, takovou má i smrt. Jestliže Bůh a neděle naprosto zmizí ze života, chybějí rezervy k zvládnutí onoho posledního přechodu.

Zaslal P. Antonín Hráček, Olomouc, Česká republika

MLADÝM

Jak medvěd zachránil metropolitu před mrazem

Biskup Cyril Smirnov (vladyka Kirill Smirnov) byl v letech 1920 až 1925 metropolitou Kazaňské eparchie Církve Ruska. Bojoval proti bolševické kontrole ruské pravoslavné církve během 20. a 30. let 20. století. V listopadu 1926 byl tajným hlasováním 72 biskupů jednomyslně zvolen za patriarchu, ale z politických důvodů nebyl uveden do funkce a intronizován. 21. prosince 1926 byl zatčen, držen v samovazbě a 28. března 1927 byl odsouzen ke třem letům vyhnanství na Sibiři.

Když pak v zimě vezli bolševici kazaňského metropolitu Kirilla Smirnova do vyhnanství, vyhodili ho v mrazivé noci z vlaku jedoucího plnou rychlostí. Naštěstí spadl do hluboké závěje sněhu a nezranil se. Trvalo mu dlouho, než se z té hromady sněhu vyhrabal, ale když se mu to podařilo, zjistil, že je v hustém zasněženém lese, kolem byla tma a silný mráz. Na míle daleko ani živáčka. Nezbývalo mu nic jiného, než se pokusit probít se sněhem. Šel a nevěděl kam... Nakonec však příliš unavený na to, aby se dál plahočil, se posadil na pahýl stromu. Studený vítr ho mrazil až na kost a zařezával se do opotřebované sutany. Metropolita cítil, že to je konec, že umrzne, a tak začal říkat modlitby za svatou smrt, aby připravil svou duši na věčnost. Najednou uslyšel funění a kroky, jak se kněmu něco strašně velkého blíží. Uvědomil si, že je to medvěd. Tak to je můj konec, pomyslel si. Teď mě sežere. A nebyl schopen se pohnout, a koneckonců, kam mohl utéct? Šelma přišla až k biskupovi, očichala ho a klidně si lehla k jeho nohám. Tělo obrovského medvěda vyzařovalo teplo a pokoj. Medvěd se převalil na záda, pak se protáhl a začal hlasitě chrápat. Metropolita zavá-

Metropolita Kirill Smirnov

hal, ale do morku promrzlý, se po chvíli osmělil, byla to jeho poslední naděje... Lehl si k břichu medvěda a do rána se o něj zahříval, otáčel se z boku na bok a tiskl se k hřejivému tělu zvířete, které zhluboka dýchalo a foukalo mu horký vzduch do tváře. Za svítání zaslechl metropolita z dálky kokrhání kohouta. Tedy blízko musí být obydlí, pomyslel si a opatrně vstal, aby medvěda nevzbudil. Medvěd ale otevřel oči, podíval se na biskupa a s kvapem odběhl do hloubi lesa. Metropolita se vydal po hlasu kohouta a brzy dorazil do malé vesničky.

Metropolita Kirill byl znovu zatčen a strávil mnoho let ve vyhnanství. Nakonec byl znovu uvězněn a odsouzen k smrti. 20. listopadu 1937 byl spolu a metropolitou Josefem z Petrohradu zastřelen v Lisiy ovrag poblíž Chimkentu v jižním Kazachstánu. V roce 1981 ho ruská pravoslavná církev mimo Rusko prohlásila za svatého. Svátek mučedníka Kirilla Smirnova je 20. listopadu.

https://blog.obitel-minsk.com

O metropolitovi Kirillovi: *https://orthodoxwiki.org*

Papa Sanou (2)

Papa Sanou nechal přinést vařenou rýži a zelenou omáčku. Pomalu jsme jedli. Rukama. Bylo zajímavé, jak tu sypkou rýži nabrali, jakoby svrchu hrábli s prsty u sebe. Nabrali hrudku rýže do kloubů prstů, následně smočili konečky prstů a spodní konec hrudky v omáčce. Pak překlopili tu mírně sevřenou ruku dlaní vzhůru a rychlým pohybem, jakoby zpod nosu, zasunuli sousto za spodní zuby. Rty olízli prsty. Pohyb to byl rychlý, plynulý. Ani kapka omáčky jim neukápla. Tedy asi jen těm cvičeným. Hodně ostatních bylo zmazáno a nebyly to jen děti. Po olíznutí následuje oplach ruky v přiložené plechovce vody a operace nabírání začíná nanovo. Já jsem se najedl málo. Rýže byla horká a omáčka byla tehdy pro mě ještě příliš bizarní. V té omáčce byla i rozdrcená sarančata. Později jsem si zvykl.

Sušená sarančata jsou pro vesničany lehce dostupný zdroj proteinů. Boubacar mi vyprávěl, že v době jejich přemnožení, když ty potvory kousavý vše zelený sežraly, vesničané je chytali ve velkém a sušili na slunci. Bylo to vlastně jejich jediné jídlo, spolu s vodou, aby přežili do další úrody. Teď byla sarančata v jídle jako delikatesa, jen tak na přilepšenou. Někdy bylo v tom lavoru s rýží i patnáct rukou a plechovka s vodou zůstala jen jediná. Nosil jsem potom s sebou v budoucnu, jako na vojně, hliníkovou lžíci, nahoře ohnutou. Rukama jsem nejedl, až na výjimky, když už nebylo zbytí.

Mluvili jsme při jídle o všem možném. Papa pěstoval ovoce mango. Měl veliký sad, vysázel ho kdysi Boubacar se svým malým bratrem (stejný otec – jiná matka) Karimem. V sadu bylo hodně plevele. Nabídl jsem, že mu přivezu z Evropy plečku, stačí zapřáhnout krávu a sad bude čistý. Papa zavrtěl odmítavě hlavou: „Kráva je drahá. Vezmu si radši ještě dvě další ženy. Mohou tahat plečku. To mě přijde levněji. Plečku určitě přivez! “

Měl do té doby asi 27 žen. Jak tak jedny umíraly, bral si stále další a mladší. Taková přirozená výměna generací. Teď tam po dvorku pobíhalo pět jeho žen. Ptal jsem se Boubacara, kolik má sourozenců. Když ten jeho tatík je tak čilý. Říkal, že jich zná asi 120, ale ty z posledních let už moc ne. Papa Sanou také pěstoval melouny – pastèques. Ty pak Boubacarova velká sestra Abu (stejný otec, stejná matka) prodávala ve Ouagadougou na trhu. Mělo to jen malou chybu, že otci neodváděla utržené peníze.

Obchod s ovocem a zeleninou drží v tom kraji v rukách trhovkyně. Sedí na trhu, mají stánek a zřejmě i stálé zákazníky. Berou zboží do komise od zemědělců a pak je prodávají. Jsou to takové mohutné barokní typy. Veliká prsa. Zadky vystouplé. Tučné obličeje se jim lesknou mastnotou. Ti chlapíci z vesnic, povětšinou vyzáblí, můžou na trhovkyních oči nechat. Doma mají asi manželky zřejmě také vyzáblé, špatné živené. Zkrátka trhovkyně ty chlapíky notně obírají. Když přijde k placení, běží transakce většinou přes chlupatou pokladničku někde v ústraní. Jakýsi druh bezpeněžního obchodu. Zájemců mezi vesničany mají pořád dost.

Dlouho jsme se potom ve vesnici už nezdrželi. Jeli jsme se ještě podívat do toho jejich vladařského sídla v Bobo-Dioulasso. Byl to shluk dvorků a hliněných staveb pokrytých vlnitým plechem. Ve dne strašné horko, a když zaprší, ohromný rámus. Takové bludiště. Všude bylo překvapivě čisto. U každého vchodu velká nádoba z pálené hlíny na vodu. To je geniální vynález. Voda stěnou nádoby mírně prosakuje. Jak se tak voda odpařuje, odebírá nádobě teplo a voda uvnitř je příjemně chladná.

Zašel jsem pozdravit místního marabu. Kromě náboženství voodoo vyznávají ještě islám. Jako každému příchozímu, i mě dal nejdříve z té nádoby napít. Měl jsem žízeň, ani jsem neprotestoval, že není voda převařená. Od té doby jsem pil v západní Africe z místních zdrojů. Neměl jsem nikdy žádné zdravotní potíže. Jako poctu bílému členu klanu, tamtamy už nahlásily, co se dělo ve vsi, mně marabu nechal předložit místní delikatesu, uzené červy ze stromu Karitée. Původně byli zelení se světle hnědou hlavičkou. Po vyuzení měli temně černohnědou barvu. Trochu scvrklí. Nebýt té světlejší hlavičky, vypadalo by to jako kočičí trus.

Dřevěná miska ležela před námi. Všichni na mě koukali. Já čekal, co budou dělat oni. Boubacar německy vážně pronesl: „Franku, já myslím, že bys měl první začít jíst, nebo je urazíš. Je to vzácné jídlo.“

Vzal jsem ten jeden kousek do ruky, vonělo to opravdu kouřem. „Kam ses to, kluku, dostal?“ říkám si pro sebe. Ta sarančata ještě šla, byla roztlučená. Jen sem tam někdy nožička zadrhla drápkem v krku. Ale tohle, i když na omak to bylo jakoby tužší. Dal jsem červa do pusy, jazykem nasměroval tvrdou hlavičku na stoličku vlevo dole a s mírným pokývnutím hlavy silně skousl. Křuplo to slyšitelně. V puse jsem měl náhle chuť po kyselé smetaně s kopřivami. Polknul jsem rychle, zapil vodou a řekl „bon“. Byl jsem rád, že to žaludek vydržel, ale bylo namále.

Marabu s vážnou tváří uchopil svoji housenku z misky, předními zuby ukousl hlavičku a decentně ji velkým obloukem vyplivl. Pak jazykem rozdrtil tělo housenky a s výrazem blaha spolkl. Po něm další přísedící. Byl to zřejmě nějaký rituál. Měli mě asi za velkého fajnšmekra, když jsem jedl i ty hlavičky. Nebo si mysleli, že vzývám jiné bohy. Nevím. Jedl a pil jsem ještě potom v Africe ledacos, ale housenky nikdy. Až za dlouho, po mnoha letech v Kongu, v Kinshase, je nabízeli jako součást bufetu při večeři v prvotřídním hotelu. Colonel Dzila si pochutnával. Byla to pro něho delikatesa. Dokonce mě k té pánvi s housenkami zavedl. Nechtěl jsem ho zklamat, byl to kamarád a jednu jsem ochutnal. Žaludek už se tolik nebouřil jako prvně. I nyní jsem si téměř jist, že uzené housenky moje oblíbené jídlo nebudou.

Bylo tam v tom vladařském sídle mnoho dětí všeho věku i pohlaví. Všichni měli na obličeji zvláštní vzor tetování. Vlastně to byly svislé jizvy a příčné čárky. Dělají to už batolatům krátce po

narození pomocí žíravé šťávy z nějaké rostliny. Podle tohoto vzoru bylo možno poznat, kdo patří do klanu.

Jak mi Bobacar vyprávěl, historie jeho lidu Bobo je spojena s lidem Dyula a s královstvím Kong, nazývaného podle jména jeho hlavního města, které leží na severu dnešního Pobřeží slonoviny. Historie království Kong, obývaného od počátku až do dnešní doby předky národa Sénufo, sahá do 9 století. Sénufo jsou známí jako vynikající zemědělci a farmáři. Proto patří v současnosti Pobřeží Slonoviny k předním producentům kakaa. V roce 1898 přešla říše Kong pod dominanci Francie a byla rozdělena mezi dvě kolonie: Horní Voltu (nyní Burkina Faso) a Pobřeží slonoviny.

Lid Dyula mluví jazykem dioula, který patří mezi jazyky skupiny Manding, kterými mluví různé etnické skupiny po celé západní Africe. Dioula je příbuzný jazyku bambara (to je nejvíce rozšířený jazyk v Mali), přibližně jako je příbuznost mezi americkou a britskou angličtinou. Jazyk dioula je lingua franca pro obchod v západní Africe. Lidé Bobo, ke kterým Boubacarův klan Sanou patří, žijí v západní Burkině Faso a Mali po celá staletí. Mají svoji vlastní řeč, která je známá jako „bobo" jazyk. Jsou známí pro jejich originální masky, které se nosí spolu s komplikovaným krojem při tradičních obřadech. Je to hlavně národ zemědělců. Pěstují a zpracovávají bavlnu. S látkami a dalšími výrobky obchodují s okolními národy.

Bobo lidé jsou v podstatě volně seskupení do rodin a klanů spojovaných touto řečí. Klany a jejich vesnice, v kterých lidé Bobo žijí, mají každý svůj vlastní způsob organizace a řízení života, odlišný od druhých. Soužití je založeno na zvykových vztazích mezi klany a rody. Myšlenka, že by měli tuhé centrální vedení a moc koncentrovanou do rukou jednotlivce, byť voleného, je lidem Bobo cizí. Bobo, stejně jako většina jiných afrických kultur, mají svoji vlastní náboženskou víru a soustavu bohů. Hlavním cílem kultury Bobo je obnovit vyvážený charakter přírody, který člověk z podstaty ničí.

Hlavním bohem-tvůrcem lidu Bobo je Wuro, který není nikdy fyzicky přestavován a nelze jej ani popsat slovy. Bůh Wuro je sám jediný zodpovědný za uspořádání všech vztahů na zemi do dvojic, které musí být vždy vyvážené. Nicméně, člověk svojí každodenní činností je obvykle zodpovědný za narušení této rovnováhy. Bobo náboženský systém zahrnuje obnovení pořádku prostřednictvím řady ceremonií a obětí.

Druhý bůh – Dwo, se projevuje v průběhu obřadů s maskami. Dwo se rozhodne žít v masce, která je nošena během obřadu. Duch boha vstoupí do duše nositele masky, který je pak schopen sdělovat okolnímu světu vůli tohoto boha Dwo.

Pak mi Boubacar ještě vysvětlil, že jejich klan vlastní poddané vesnice. Zřejmě něco jako nevolníky či otroky pro práce na poli. Dobytek svěřují pastevcům z kmene Peul. Jak si dělí výnosy, jsem nepochopil. Z náboženských důvodů, jako oběti, pořádají gladiátorské zápasy ve zvláštní aréně, která je na posvátném místě kdesi v buši. Zřejmě něco ve spojitosti s magií boha Dwo. Tam mě nemůže vzít. To je jen pro zasvěcené. A to že já zatím nejsem. Riskoval bych prý smrt. Později už jsem zasvěcený byl, ale nějak jsem nepociťval potřebu všechno vědět. Dosud nevím, kdo tam mezi sebou vlastně bojuje. Či zda tam ty zabité potom rituálně pojídají.

Věci mezi nebem a zemí jsou v západní Africe jinačí. I čas tam běží jinak. Je třeba mít respekt. Ono přičarovat někomu něco zlého celkem jde. Je jedno, jestli čarujete sami nebo si to kouzlo objednáte u mocnějšího čaroděje voodoo, který má silnější kouzlo než vy. Existuje ale velké nebezpečí, že vámi objednané zlo skočí zpátky na vás.

Později jsem poznal i několik čarodějů. Tady jim říkají „sorcieur". Mně osobně nepředpovídali nic špatného. Spíš naopak. Co řekli, to se také stalo.

Jedna předpověděná věc, pro mě výhodná, mi ještě chybí. Ta se ještě nevyplnila. Když se mi vloudí pochybnosti a nevíra do hlavy, vzpomenu si na toho chlapíka s pronikavým pohledem, co mi to předpověděl.

Byl to velký čaroděj ze Sahary, od Timbuktu, z kmene Koroboro. Boubacar si jej nechal povolat do Ouagadougou z Timbuktu. Až tam sahal jeho vliv. Utekla mu druhá žena, krásná a divoká Ajša, Tuarežka, k příbuzným do Nigeru. Byla to dcera pouště. Chtěl, aby mu ji přičaroval zpět. Už to zkoušel zařídit u jednoho místního kouzelníka v Boussé. Ten měl zřejmě na Ajšu příliš slabé grigri, no nevrátila se mu. Boubacar hledal nějaké mocnější, cizokrajné kouzlo. S čarodějem přijela i velká vědma z lidu Bobo, která řeči koroboro, toho saharského čaroděje, rozuměla. S Boubacarem mluvila jazykem bobo a ten mi to překládal do francouzštiny. Koupili jsme berana a několik perliček.

Čaroděj hodil hrst lasturek s různými kůstkami a drápy na zem a začal potichu mluvit. Vědma překládala. Bubacar se usmíval. Ajša se opravdu zakrátko vrátila a povila Boubacarovi dcerku. Překrásné dítě.

Potom se podíval na mě. To nebyl pohled primitiva. Na mě se dívaly dvě pronikavé oči, silný pohled. Věděl, co v Africe dělám. Řekl doslova, tedy přes dva překlady – z koroboro do bobo a z bobo do francouzštiny, „Ty máš rád Afriku a Afrika má ráda tebe. Ty najdeš zlato, ale zlato není to největší bohatství, co v Africe najdeš. Nebudeš tu žít, ale budeš se často vracet. Afrika tě neopustí."

Papa Sanou jsem už nikdy potom neviděl. Ouagadougou leží daleko a my jsme jezdili jiným směrem, přes Lomé v Togu a to je jiný kus země. Pobýval jsem už zase v Německu, když přišel krátký telegram. „Papa est mort. Buba." Papa je mrtvý. Pokýval jsem hlavou. Je to smutné, takový je běh života, co nadělám. Asi za tři čtyři dny přišel delší telegram. „Otec mrtvý, všichni čekají, přijeď."

Teď mi došlo, že jsem sice adoptovaný, ale nejstarší z kmene. Že se asi očekává moje účast na pohřbu. Účast tak nutná nebyla, ale někdo musel tu pohřební trachtaci celou zaplatit. Padlo to na mě, jako nejstaršího.

Koupily se dvě krávy a asi deset ovcí, hejno slepic a perliček. K tomu ještě 200 kilo rýže. Pohřební hosté byli vesměs muslimové a nepili alkohol. I tak byl pohřeb poměrně nákladný. Smutnili jsme tři dny. Hodně se bubnovalo, jedlo i pilo zoum-koum. Místní afrodiziakum.

To snad, aby vznikl nový život, když jeden odešel. Tančily různé masky, bohové promlouvali (skrze ty masky), ženy se válely v prachu a srdceryvně naříkaly. Chvílemi se mi zdálo, že spíš z povinnosti. Příčina byla pochopitelná. Zbavily se stařika, který je používal v sadu k tahu místo krav. Nyní získaly za manžela bílého muže z Evropy. V jejich očích silně majetného, který je bude, jak doufaly, dobře živit.

Láska je v Africe ekonomická záležitost. Žádná rýže, určitě žádná láska. Tady je přímá úměra. Ale obráceně to neplatí. Láska, jen když madam nebolí hlava. Zde je problém. Africká manželka je permanentně marodná. Čím víc barevných pilulek užívá, tím větší prestiž požívá mezi sousedkami. K tomu je trvale zasmušilá, odsekává, hubu stále jako galoše.

Podle klanového zvyku jsem ty zbylé manželky po papa zdědil. Kromě toho jsem měl dále řídit záležitosti celého klanu a rodiny. Jako nejstarší. Byl jsem silně proti. Chyběly mi zkušenosti, neznal jsem to jemné předivo vztahů. Ty dámy měly už také svoje nejlepší léta dlouho za sebou, pokud kdy jaká nejlepší léta měly.

Nastal únavný africký palaver. Mluvilo se květnatě a dlouho. Výsledek byl, že jsem zůstal náčelník, cosi jako Honoris Causa, a faktické řízení rodiny převzal Boubacar. Bylo na něm vidět, jak je spokojený. Přeskočil několik starších bratrů. Manželky jsme provdali za jiné muže z klanu. Jako věno dostaly něco rýže a pár hrnců, které jsem zaplatil. Všichni jsme byli nakonec spokojeni.

Ti lidé z klanu Sanou byli vzdělaní i podnikaví. Vždy na každém vládním úřadě jsme našli někoho, kdo ihned přišel pozdravit staršího bratra. To se poznalo podle toho tetování v obličeji. Dokonce i sekretářka prezidenta byla z našeho klanu. Když náš spis ležel dlouho někde na úřadě, madam Dambelle tam s úsměvem vplula a bez ostychu jen tak mezi řečí vyhrabala náš spis z hromady, dala ho nahoru a s grácií odešla. Osazenstvo úřadu ihned vědělo, co je třeba dělat a kde se stala chyba. Příští den spis šéf úřadu sám osobně doručil k nám do kanceláře. S hlubokou omluvou a kladně vyřízený.

Frank Nekovář
Z knihy: Afrika země Woodoo

Český právník Vám radí (10)

40. Nedávno jsem zdědil po otci movitý majetek v Čechách. Při projednávání dědictví bylo mým právním zástupcem sděleno, že vlastnil ještě další nemovitosti, které však byly prodány, a to na základě plné moci kterou udělil jedné známé před několika lety. Tyto nemovitosti ona prodala pár dní před jeho smrti. Kdy ani on již nevnímal svůj zdravotní stav, natož aby rozhodoval o majetku. Nikdy jsem jako zákonný dědic neobdržel žádné peníze z tohoto majetku. Co mám v tomto případě dělat?

Okamžitě si najměte svého právního zástupce v České republice. Ten prověří veškeré skutečnosti a navrhne řešení v celé záležitosti. Patrně se budete muset jeho prostřednictvím, taktéž obrátit na policii České republiky. Ta prověří, zda se chováním Vaše známá nedopustila vůči Vašemu otci a potažmo i Vám trestného činu.

41. Prý došlo ke změně týkající se udělování občanství České republiky ve prospěch krajanů a jejich dětí, vnuků, pravnuků. Je tomu skutečně tak?

Skutečnost je taková, že opravdu svítá v tomto směru na lepší časy. Do současné doby totiž platil zákon, ze kterého byla vyškrtnuta možnost získání státního občanství pro děti bývalých občanů Československa, kteří občanství ztratili ještě před rokem 1989. Dne 24.7.2019 byl v senátu schválen pozměňovací zákon týkající občanství, a to ve prospěch krajanské komunity. Teď, již záleží na podpisu prezidenta České republiky a následně již bude snazší vyhovět žádostem o získání občanství.

42. Jsem pokročilého věku a rád bych své nemovitosti, které mám v České republice, prodal. Moje děti žijí v Kanadě a USA a nemají zájem se o majetek starat. Poradíte mi, jaký bych měl zvolit postup?

Nejlepší variantou je se v České republice poradit s odborníkem. Pokud máte svého právního zástupce, popřípadě máte na některého v Čechách reference, obraťte se na něj. Jistě Vám pomůže i s výběrem znalce v oboru nemovitostí či realitního makléře. Tak, aby se dala stanovit reálná hodnota Vaší nemovitosti. Následně ve spolupráci se svým právním zástupcem zvolíte ten nejideálnější způsob prodeje.

43. Zdědil jsem po otci činžovní dům v Ostravě. Zatím je v registru napsán na matku. Vůbec nevím, co s tím. Otec ho dostal v restituci, ale staral se o něj sám prostřednictvím správní firmy. Co mám podniknout v celé věci?

Nejprve doporučuji co nejdříve zahájit dědické řízení v České republice prostřednictvím právního zástupce. K tomu budete potřebovat úmrtní list Vašeho otce, Váš rodný list dále dědické dokumenty kde je určeno, že jste dědicem. Tyto dokumenty musí být notářsky ověřené a vybaveny Apostilou. Jedná se o vyšší ověření. Většina notářů u Vás tento pojem zná. Pokud není ve Vašich možnostech se dostavit do České republiky a celou záležitost řešit, najměte si právního zástupce, který vše za Vás zajistí. On sám bude potřebovat plnou moc s ověřeným podpisem nejlépe na konzulátu či velvyslanectví České republiky popřípadě od Vašeho notáře, avšak opět bude podmínka mít na takovémto dokumentu Apostilu. Pokud jde o provoz a seznámení s nemovitostí doporučuji se obrátit prostřednictvím svého právního zástupce či známých na společnost, která se zabývá správou majetku a zajistí Vám celkovou analýzu nemovitosti a její následné využití. Popřípadě doporučí prodej takové nemovitosti.

44. Před rokem zemřela moje maminka v Litomyšli a jako pozůstalost zůstal rodinný domek v katastru a jsme čtyři spoluvlastníci. Moji dva sourozenci chtějí tento domek prodat, ale já bych jej ráda koupila, ovšem mě jej prodat nechtějí. Mohou jej prodat bez mého vědomí, např. z důvodu, že se o domek se nestarám (větrání domku, sečení trávy apod.), žiji v zahraničí a oni v Čechách. Moji sourozenci mají kupce, který nabízí vyšší cenu než za jakou já bych ho chtěla odkoupit. Mám jako jeden z dědiců předkupní právo a za jakých podmínek mohu domek získat?

Ano, prodat ho mohou. Za cenu, kterou jim kdo nabídne. Doporučuji zvážit, zda se Vám nevyplatí zaplatit vyšší cenu, než vlastnit nemovitost s někým, kdo Vám nemusí být nakloněn Jednou z možností je podat žalobu na zrušení a vypořádání spoluvlastnictví. Soud pak určí prostřednictvím znalce v oboru nemovitostí cenu, která by měla odpovídat ceně tržní na vypořádání spoluvlastnictví. Pak již bude na Vašem zvážení, zda podíly na nemovitostech odkoupíte či ne.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín
Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

Overturning Roe v. Wade in 2022

In previous articles I've outlined how the abortion industry has taken the lives of over 63 million innocent souls since the inception of *Roe v. Wade* in the United States in 1973. Kamala Harris raided hero David Daleidan's home after he exposed, without doubt, that Planned Parenthood sells aborted baby organs. Mississippi's new pro-life law is the biggest threat to *Roe v. Wade* ever and it has made its way to the United States Supreme Court.

Mississippi's new pro-life law threatens *Roe v. Wade* even greater than the 1992 *Planned Parenthood v. Casey* case in which a nightmarish anti-life ruling served to secure *Roe v. Wade* for decades. With the current state of affairs and many states now allowing a baby to be murdered "up and until birth" pro-life advocates know, its now or never to repeal barbaric *Roe v. Wade*. Arguments for the case commenced a few weeks ago though the final ruling is expected at the end of June 2022.

So here we are, nearly 50 years after *Roe v. Wade* was decided with the United States Supreme Court, yet again holding in its hands the fate of innocent life. The current makeup of the US Supreme Court is six Catholics, two Jews and one Protestant. The six Catholics are Chief Justice John Roberts, Clarence Thomas, Samuel Alito, Brett Kavanaugh, Amy Coney Barrett and Sonia Sotomayor. Unfortunately, stating one is Catholic hasn't meant much for upholding the Catholic faith or for the pro-life cause. Sotomayor is a staunch liberal and we can be sure of the Obama appointee to defend the sacrificing of babies. Justices Samuel Alito and Clarence Thomas are the only two with a strong pro-life record that can be counted on to vote to save the innocent.

Nearly 30 years ago in the *Planned Parenthood v. Casey* case, Sandra Day O'Connor, the first woman appointed to the Supreme Court, voted for abortion providing the single vote margin of 5–4 but it was a

"Catholic", Anthony Kennedy, who also voted to keep abortion the law of the land. Protestant Neil Gorsuch could very well be the vote this time that decided whether millions of innocent lives are allowed to enter the world. I have dedicated a moment in my daily prayers for years to end the brutal lie that is abortion. How can a society expect peace and justice when the most innocent are murdered and their organs sold for profit? I believe there is no more single greater issue in the world than to stop the murder of innocent lives. Prayer is powerful. I pray that all who read this will ramp up their prayers directed at saving the lives of the innocent, who, at the ruling of *Roe v. Wade* were given the death penalty by the Supreme Court though they were guilty of no crime.

By Jana Krcek

MY LITTLE CATECHISM

75. Q: What are the fruits of baptism?
A: Baptism makes us Christians, cleanses us of original sin and personal sin, and reminds us that we are children of God and members of the body of Christ—the Church.
In the Bible: Galatians 4:5-7
In the Catechism: CCC, 1279

Going Deeper
In baptism God gives us many gifts. We become Christians, our sins are forgiven, we are given new life in Jesus, and God marks us for a great mission. God is able to do this through the power of the Holy Spirit. In baptism our souls are flooded with the gift of the Holy Spirit, which helps us in our journey to grow closer to God. Each and every sacrament we receive is full of gifts, big and small. Every blessing reminds us that we are all sons and daughters of a loving Father.

76. Q: What did baptism do for you?
A: It gave me a share in God's life for the first time, made me a child of God, and took away original sin.
In the Bible: 2 Corinthians 5:17; 2 Peter 1:4; Galatians 4:5-7
In the Catechism: CCC 1266,1279

77. Q: How old does someone need to be to receive baptism?
A: A person can be baptized at any age. Since the earliest times of Christianity, baptism has been administered to infant children because baptism is a grace and a gift that is freely given by God and does not presuppose any human merit.
In the Bible: Acts 2:37-39
In the Catechism: CCC, 1282

Going Deeper
God's love is a free gift. There is nothing you could do to earn or lose God's love. You may be tempted to think that God's love is something to be earned. This is simply not true. God loved you into life, and God loved you into the Church. You did nothing to be born, and if you were baptized as an infant, you did nothing to be baptized. You didn't do anything to deserve life or baptism. God freely gives you life and faith.

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

75. O: Jaké jsou plody křtu?
Odpověď: Křest z nás dělá křesťany, očišťuje nás od prvotního hříchu a osobních hříchů a připomíná nám, že jsme děti Boží a údy Kristova těla – Církve.
V Bibli: Galatským 4:5-7
V katechismu: KCC, 1279

Hlouběji:
Ve křtu nám Bůh dává mnoho darů. Stáváme se křesťany, jsou nám odpuštěny hříchy, je nám dán nový život v Ježíši a Bůh nám dává velké poslání. Bůh je schopen to udělat silou Ducha svatého. Při křtu je naše duše obdařena darem Ducha svatého, který nám pomáhá na naší cestě jak se přiblížit k Bohu. Každá svátost, kterou přijímáme, je naplněna velkými i malými dary. Každé požehnání nám připomíná, že všichni jsme syny a dcerami milujícího Otce.

76. Otázka: Co ti způsobil křest?
Odpověď: Dal mi poprvé účast na Božím životě, udělal ze mě Boží dítě a sňal ze mě prvotní hřích.
V Bibli: 2. Korintským 5:17; 2. Petra 1:4; Galatským 4:5-7
V katechismu: KKC 1266,1279

77. Otázka: Jak starý člověk musí být, aby mohl přijmout křest?
Odpověď: Člověk může být pokřtěn v jakémkoli věku. Od nejstarších dob křesťanství byl křest udělován i nemluvňatům, protože křest je milost a dar, který je svobodně dán Bohem a nepředpokládá žádnou lidskou zásluhu.
V Bibli: Skutky 2:37-39
V katechismu: CCC, 1282

Hlouběji:
Boží láska je dar zdarma. Není nic, co bys mohl udělat, abys získal nebo ztratil Boží lásku. Můžeš mít pokušení si myslet, že Boží láska je něco, co si musíš zasloužit. To ale není pravda. Bůh tě miluje v životě a Bůh tě miluje v Církvi. Neudělal jsi nic, aby ses mohl narodit, a pokud jsi byl pokřtěn jako nemluvně, neudělal jsi nic, abys byl pokřtěn. Neudělal jsi nic, čím by sis zasloužil život nebo křest. Bůh ti zdarma dává život a víru.

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018
Přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misii v Brookfieldu, IL.

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Mise v Chicagu - Vydává Česká Mise - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Mohutný vítkovský, později rožmberský hrad Příběnice

Zřícenina hradu Příběnice, jednoho z nejmocnějších jihočeských hradů, se nachází cca 8 km JZ směrem od města Tábor. Hrad stál na strmé skále, na ostrožně obtékané řekou Lužnicí. Řeka ho obtékala ze tří stran, ze čtvrté strany byl chráněn hlubokým příkopem. Postavit ho nechal některý člen rodu Vítkovců. Ke hradu patřilo podhradí. Na protějším břehu řeky Lužnice stál menší hrad, příhodně nazývaný Příběničky. Historicky jsou Příběnice doloženy k roku 1242, resp. 1243. První obšírnější písemné zprávy o majitelích Příběnic z rodu Vítkovců zmiňují dva bratry: Vítka z Prčic, který byl zemským komorníkem, a Voka (původně Vojtěcha), který zastával funkci štýrského místodržícího krále Přemysla Otakara II. Přemysl Otakar II. byl v letech 1253–1278 v pořadí 5. českým králem.

Vstup do hradu střežila mohutná, osmiboká věž, za ní se rozkládalo nádvoří s obytnou částí hradu. Věž často sloužila jako vězení pro politické protivníky majitele hradu. Pro Jindřicha z Rožmberka, čelního představitele Panské jednoty a tehdejšího majitele Příběnic, byl velkým protivníkem sám český král Václav IV. (panoval v letech 1378–1419). V létě roku 1394 nechal Jindřich z Rožmberka krále Václava IV. jménem Panské jednoty zajmout a krátký čas ho držel ve věži hradu Příběnice. Odtud ho nechal přepravit ještě dále od Prahy, do Českého Krumlova. A odtud pak ještě dále do Rakous, aby z panské moci tato vzácná kořist jen tak lehce nevyklouzla. Důvod? Panská jednota chtěla krále přimět k vládnutí, což on zrovna nechtěl. Až příliš často se oddával honitbě divoké zvěře a bohatým, časově neomezeným hostinám a pitkám se svými přáteli. Dával přednost zábavě před prací.

Pozdější majitel hradu Oldřich z Rožmberka, pán na Příběnicích, byl kališníkem, ale když viděl, jak moc táborských husitů roste, začal se strachovat o své četné statky. Vzdal se víry podobojí a udeřil na táborskou obec. Táboři ho však na hlavu porazili a krutě ho za jeho zradu ztrestali. Pln hněvu přikázal Oldřich pochytat na svém panství kališnické kněze a nechal je vsadit do vězení. Opěrným bodem jeho moci byl tehdy hrad Přímětice, stojící na pomezí svobodné obce táborské. Odtud pak ohrožoval město Tábor, přepadal kališníky a zajaté věznil v temné hradní věži.

Jednoho dne hradní čeleď zajala kališnické kněze a s nimi Korandu, jednoho z jejich předních kněží a zároveň táborského vůdce. Ten ve věži hradu Příběnice zorganizoval vzpouru. K tomu pro osvobození sebe a svých druhů získal spojence, pověžného Odolena. Ten dostal povolení opustit hrad a vypravil se do města Tábora. Táborský hejtman Zbyněk z Buchova sebral rychle svoje vojáky a přivedl je ke hradu Příběnice. Hradní posádka uvítala útočníky s posměchem, když tu se z věže ozvalo bojové zvolání: „Tábor, hrr, Tábor!“ A dolů na hlavy obránců hradu začaly padat kameny, které si vzbouřenci ve věži připravili.

Hradní posádka zpanikařila a hrad Příběnice padl do rukou husitů téměř bez boje. Ti následně hrady Příběnice a Příběničky vyrabovali. Oba hrady do té doby sloužily jako bezpečné trezory zlatých a stříbrných klenotů, mincí, vzácných knih, kněžských i panských rouch a obleků, drahých sobolích a kuních kožešin. Kněz Koranda od té doby nedával svým věřícím pít z kalicha, neboť si nebyl jist, zdali, vrhaje kameny z věže, neposkvrnil svoje ruce lidskou krví.

Když husité přitáhli ke hradu Příběnice, nastal v něm strašlivý zmatek. Děsem a hrůzou byly zachváceny zejména řeholní sestry, které se tu ukrývaly poté, co musely opustily svůj klášter. Bály se hlavně proto, že očekávaly, že se na nich budou husité mstít. Aby ušly smrti v plamenech, naskákaly prý ze skály do řeky Lužnice. Utonuly ve vlnách řeky a zatím ještě nedošly věčné spásy. Podle pověsti pokaždé, když se v hradním kostele sloužila mše svatá, vycházely v průvodu z hlubiny řeky. Vystoupaly na hrad, obešly jej modlíce se litanie a zase vstoupily do řeky. Voda se před nimi rozestupovala, takže kráčely po dně suchou nohou, jakoby šly kdesi po cestě. Z vody bylo i nadále slyšet jejich modlitby a nábožné písně. Zvláště truchlivý byl průvod jeptišek ve výroční den jejich společné smrti. Tu kráčely hradem se svícemi v ruce a vystoupily na skálu, ze které se kdysi vrhly do řeky. Tam plakaly a kvílely, až to bolelo u srdce všem, kdo bydleli poblíž hradu a jejich průvodu přihlíželi.

V Příběnicích se usadila z Tábora odpadlá sekta adamitů. Jejich nepřestnému životu udělal přítrž hejtman Jan Žižka z Trocnova, který se kvůli nesvárům mezi bratřími vrátil z Prahy. Většinu odpadlíků nechal pobít, zbytek upálit. Bitva u Lipan proběhla dne 30. 5. 1434. Hrady Příběnice a Příběničky umírnění husité drželi do roku 1437. Poté, co bylo v červnu podepsáno příměří, husité opustili oba hrady s tím, že podle rozkazu císaře a českého krále Zikmunda Lucemburského musejí být oba tyto hrady rozbořeny. Boření začalo ještě téhož roku 1437.

Hrad Příběnice byl již dávno v troskách, ale podle pověsti se z něho ozývaly hlasy a zvuky, jakoby byl stále obýván. Z rozvalin stoupal k obloze kouř. Kouřilo se z bývalých pecí, v nichž kdysi pekař pekl chléb pro majitele hradu, hradní posádku a služebnictvo. Jednoho dne se přiblížili odvážlivci ke starým zbořeným pecím aby se podívali, co tajemného se v nich děje. Spatřili v pecích oheň a vedle ohně na prkně řady pecnů chleba. Ty chleby, které se ještě pekly, vydávaly příjemnou vůni, až se zvědavcům sbíhaly sliny na jazyku.

Když o tom slyšel povídat pastýř Hrabák, vypravil se do hradu, aby si odtud přinesl pecen čerstvého, vonného chleba. Bylo právě poledne, když vstoupil do hradu. A když ve vsi zvonili polední klekání, stál před jednou z pecí. Přistoupil blíže a chtěl sáhnout po pecnu, který se právě vyvalil z pece a sám se položil na prkno. V tu chvíli zařinčel řetěz a z pozadí pece se na pastýře vyřítil veliký černý pes. Zasvítil na něho očima, zaklapal svými zuby tesáky, za nimiž zářil jeho žhavý jazyk. Pastýř se lekl a rychle jako zajíc pelášil pryč z hradu. Když polomrtvý doběhl domů, nemohl ze sebe vypravit ani slovo. Teprve druhého dne vypravoval, co se mu zjevilo. Od té doby se už nikdy neodvážil do hradu vkročit.

S využitím knihy Josefa Pavla: Pověsti českých hradů a zámků a jiných pramenů připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:
Pozůstatky hradu Příběnice a pohled na údolí řeky Lužnice
Rekonstrukce hradu Příběnice od Jana Heřmana
www.hrady-zriceniny.cz

Drilenir